

“Ἐγὼ εἰμι
ἡ ὁδὸς
καὶ ἡ ἀλήθεια
καὶ ἡ ζωή,,
(Ἰωάν. ιδ' 6)

ZQH

ΟΡΘΟΔΟΣΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ ΟΜΩΝΥΜΟΥ ΑΔΕΛΦΟΤΗΤΟΣ ΘΕΟΛΟΓΩΝ

Ἰδρυτής: Ἀρχιμ. ΕΥΣΕΒΙΟΣ ΜΑΤΘΟΠΟΥΛΟΣ † 1929

“Τὰ ρήματα,
ἃ ἐγὼ λαλῶ ὑμῖν,
ωνεῦμά ἐστι
καὶ ζωὴ ἐστι,,
(Ἰωάν. Γ' 63)

Ἔτος 110ον | Ἀπρίλιος 2020 | 4344

«Η ΒΑΣΙΛΕΙΑ Η ΕΜΗ...»

ΟΙΗΣΟΥΣ στὸ Πραιτώριο στέκεται μπροστὰ στὸν Πιλάτο μὲ θεϊκὴ μεγαλοπρέπεια. Αὐτὸ ἀκριβῶς φαίνεται καὶ προβληματίζει τὸν ἡγεμόνα. Δὲν ἔχει καμιὰ ἀμφιβολία γιὰ τὴν ἀθωότητα τοῦ Χριστοῦ. Εἶναι βέβαιος γι' αὐτήν. Θὰ τὴν διακηρύξει καθαρὰ στοὺς Ἰουδαίους: **«Εγὼ οὐκ εὐρίσκω ἐν αὐτῷ αἰτίαν»** (Ἰωάν. ιθ' 4,6). Δὲν βρίσκω καμιὰ ἐνοχλή. Δὲν ἔχει ἐνώπιόν του ἕνα φιλόδοξο ἐπαναστάτη. Κάποιον διεκδικητὴ τῆς ρωμαϊκῆς ἐξουσίας. Ὅπωςδήποτε τρεῖς φορές θὰ ρωτήσει καὶ τρεῖς φορές θὰ πάρει τὴν ἀπάντησι γιὰ τὴ βασιλεία τοῦ Χριστοῦ: **«Οὐκοῦν βασιλεὺς εἶ σύ;» «Σὺ εἶπας».**

Ναὶ ὁ Χριστὸς εἶναι βασιλιάς. Καὶ τὸ διακηρύττει ἐνώπιον τοῦ Πιλάτου. Καὶ δὲν μπορούσε νὰ γίνῃ διαφορετικά. Εἶναι **«ὁ Βασιλεὺς τῶν βασιλευόντων καὶ Κύριος τῶν κυριευόντων».**

Εἶναι Βασιλιάς. Μὲ μιὰ βασικὴ διαφορὰ πού τὴν τονίζει στὸν Πιλάτο: **«Ἡ βασιλεία ἡ ἐμὴ οὐκ ἔστιν ἐκ τοῦ κόσμου τούτου»** (Ἰωάν. ιη' 36). Αἰνιγματικὴ ἀσφαλῶς ἀπάντησι, παρὰ τὴν ἀπλότητα καὶ σαφήνειά της, γιὰ τὸν Ρωμαῖο ἡγεμόνα. Ἡ βασιλεία αὐτὴ δὲν ἔχει τὰ χαρακτηριστικὰ τῆς κοσμικῆς βασιλείας. Δὲν ἔχει τὴ γοητεία τῆς ἀνθρώπινης δόξας οὔτε τὴ δύναμη τῆς ἐξουσίας. Δὲν χρησιμοποιεῖ ὄπλα γιὰ τὴν ἐπικράτησι καὶ διατήρησή της. Εἶναι κάτι ἄλλο.

«Ἡ βασιλεία ἡ ἐμὴ...» Εἶμαι βασιλιάς καὶ ἔχω βασιλεία. Οἱ Ἰουδαῖοι πού μὲ κατηγοροῦν ὅτι παρουσιάζομαι ὡς Χριστὸς βασιλιάς δὲν ἔχουν ἄδικο. Ἄλλο ὅτι συγχέουν τὴ βασιλεία μου μὲ τὴς γήινες ἐξουσίες. Ὅχι ὅτι δὲν ἔχει σκοπὸ νὰ ἐπικρατήσῃ καὶ στὸν κόσμον. Ἡ βασιλεία ἡ ἐμὴ, ἂν καὶ δὲν εἶναι ἐκ τοῦ κόσμου, ὅμως εἶναι καὶ ἐν τῷ κόσμῳ. Πραγματοποιεῖται μέσα στὸν κόσμον, χωρὶς νὰ ἔχει τὴν προέλευσή της ἐκ τοῦ κόσμου. Τὰ σημεῖά της δὲν εἶναι ἀνθρώπινα. Εἶναι ὑπερφυσικά. Δὲν ἔχει σκοπὸ νὰ ἀνατρέψῃ γήινες βασιλείες, γιὰ νὰ ἐπικρατήσῃ. Ἐνα βασίλειο μόνο ἀντιστρατεύεται καὶ αὐτὸ μόνο πολεμᾷ: Τὸ βασίλειο τοῦ Σατανᾶ. Αἴτημα ὅλων τῶν πιστῶν πρέπει νὰ εἶναι τὸ **«ἐλθέτω ἡ βασιλεία σου».** Ἡ ἔλευσις καὶ ἐπικράτησις τῆς βασιλείας τοῦ Θεοῦ στὴ γῆ εἶναι μέσα στὸ σχέδιο τῆς ἀγάπης τοῦ οὐράνιου Πατέρα γιὰ τὸν ἄνθρωπον.

«Οὐκοῦν βασιλεὺς εἶ σύ;». Στὸ γεμάτο ἀπορία καὶ ἐκπληξῆ ἐρώτημα αὐτὸ τοῦ Πιλάτου ὁ Ἰησοῦς θὰ τοῦ ἀποκριθεῖ: **«Εἶμαι βασιλεὺς».** Δὲν εἶμαι ὅμως

κοσμικὸς βασιλιάς, ὅπως ἐσὺ ἀντιλαμβάνεσαι τὸν βασιλιά. Οἱ βασιλεῖς τῆς γῆς γιὰ νὰ σταθοῦν ἐπιδίδονται στὴ φρενήρη κούρσα τῶν ἐξοπλισμῶν. Ἡ δική μου βασιλεία θεμελιώνεται στὸν ἀφοπλισμὸ τῶν καρδιῶν ἀπὸ τὰ πάθη, ἀπὸ μίσση καὶ ἀντιπάθειες καὶ ἐχθρότητες. Τελείως διαφορετικὴ ἡ νοοτροπία καὶ ἡ τακτικὴ τῆς δικῆς μου βασιλείας ἀπὸ τὴν κοσμικὴ ἐξουσία.

Ποιὸς εἶναι μεγάλος καὶ ἰσχυρὸς γιὰ ἐκείνους πού σκέπτονται καὶ ζοῦν μὲ κοσμικὴ νοοτροπία καὶ γήινα κριτήρια; Ἐκεῖνος πού ἐκμεταλλεύεται τοὺς ἄλλους, ἐκεῖνος πού ποδοπατεῖ τοὺς ἀδυνάτους, ἐκεῖνος πού καταδυναστεύει τοὺς φτωχοὺς. Ποιὸς θεωρεῖται ἔνδοξος; Ἐκεῖνος πού εἰσπράττει τιμὲς, πού τὸν χειροκροτοῦν τὰ πλήθη, τὸν λιβανίζουν καὶ τὸν εἰδωλοποιοῦν οἱ μάζες. Λάθος μεγάλο. Ἡ καταδυναστεύσις δὲν εἶναι ἐξουσία. Εἶναι τυραννία. Καὶ ἐκεῖνος πού τὴν χρησιμοποιεῖ δὲν εἶναι ἀρχηγός. Εἶναι τύραννος.

Λοιπὸν στὴ βασιλεία τὴ δική μου ἰσχύουν τὰ ἐντελῶς ἀντίθετα κριτήρια. Γι' αὐτὸ καὶ οἱ δικοί μου μαθητὲς δὲν θὰ φερθοῦν ποτὲ μὲ τέτοια ἐγωιστικὴ καὶ καταπιεστικὴ συμπεριφορὰ στοὺς συνανθρώπους τους. Ὅποιος θέλει νὰ ἀναδειχθεῖ ἀληθινὰ μεγάλος πρέπει νὰ γίνῃ ὄχι ἐξουσιαστικὸς, ἀλλὰ ὑπηρετικὸς. Δὲν θὰ ὑπηρετεῖται. Θὰ ὑπηρετεῖ καὶ θὰ ἐξυπηρετεῖ μὲ τὴν ἀγάπη. Καὶ ὅποιος θέλει νὰ γίνῃ πρῶτος πρέπει νὰ γίνῃ δοῦλος ὅλων. Τὰ ἀληθινὰ πρωτεῖα εἶναι τὰ πρωτεῖα τῆς ἀγάπης. Σ' αὐτὰ κανεὶς ἀριστεύει ἢ μηδενίζεται. Ἡ πραγματικὴ ἀνωτερότητα βρίσκεται στὴ διακονία. Νὰ ὑπηρετεῖς ἰσοδυναμεῖ μὲ τὸ νὰ βασιλεύεις. Γιατὶ βασιλεύεις στὴς καρδιές.

Καὶ ὅλα αὐτὰ ἐπισφραγίζονται μὲ τὸ ἀνυπέβλητο παράδειγμα τοῦ Σωτῆρα Χριστοῦ. Ἦλθε ὄχι γιὰ νὰ ὑπηρετηθεῖ, ἀλλὰ γιὰ νὰ ὑπηρετήσῃ. Δὲν διάλεξε χρυσελεφάντινο θρόνον, ἀλλὰ τὸ ξύλον τοῦ σταυροῦ. Γι' αὐτὸ καὶ ὁ Θεὸς τὸν ὑπερύψωσε καὶ βασιλεύει ὡς αἰώνιος βασιλιάς στὴς καρδιές, στὴς ἀγνές καὶ μεγάλες ψυχές.

**“Ὅποιος θέλει νὰ γίνῃ
πρῶτος πρέπει νὰ γίνῃ
δοῦλος ὅλων. Τὰ ἀληθινὰ
πρωτεῖα εἶναι τὰ
πρωτεῖα τῆς ἀγάπης.
Νὰ ὑπηρετεῖς ἰσοδυναμεῖ
μὲ τὸ νὰ βασιλεύεις. Γιατὶ
βασιλεύεις στὴς καρδιές.**

«Σταύρωση Αὐτόν»

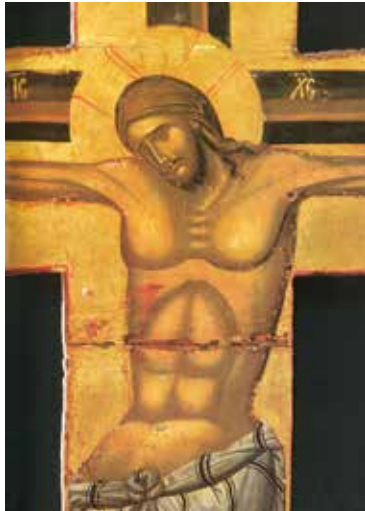
Τὸ ποτήρι τοῦ πόνου καὶ τῆς ὀδύνης, ποὺ πίνει ὁ Κύριος τὶς ἡμέρες τῶν παθῶν του, ὄλο καὶ γεμίζει. Καὶ τί πόνου καὶ ποιας ὀδύνης! Ὁλος ὁ ἀνθρώπινος πόνος ἀπὸ τὴν ἐποχὴ τῶν πρωτοπλάστων μέχρι τὴν συντέλεια τοῦ κόσμου, ὅσο ὄξυς καὶ συμπυκνωμένος κι ἂν φαίνεται, δὲν ἀποτελεῖ οὔτε σταγόνα ἐμπρὸς στὸν ὠκεανὸ τοῦ πόνου, ὅπου βυθίστηκε ὁ Ἐσταυρωμένος Κύριός μας.

Διαδοχικὰ περνᾶ ἀπὸ ὅλα τὰ στάδια τοῦ πόνου ὁ Ἰησοῦς.

Ἀπὸ τὴν στιγμή τῆς συλλήψεως του ἀντιμετωπίζει πάθη καὶ μόνο πάθη. Συλλαμβάνεται ἀπὸ τοὺς ἐχθρούς του. Ὁδηγεῖται σὰν ἕνας κοινὸς ληστής δεμένος ἐμπρὸς στὸν ἀρχιερέα. Τὸ σημειώνει ἰδιαίτερα αὐτὸ ὁ Κύριος: **«Ὡς ἐπὶ ληστὴν ἐξήλθετε μετὰ μαχαιρῶν καὶ ξύλων συλλαβεῖν με»** (Μάρκ. 1δ´ 48). Μήπως τουλάχιστον τὸν συνοδεύουν οἱ ἀγαπημένοι μαθητές του, ποὺ εἶχαν μείνει μέχρι τὴν στιγμή ἐκείνη κοντὰ του σὲ ὅλες τὶς θλίψεις; Τὸν ἐγκαταλείπουν καὶ αὐτοί. Λησμονοῦν τὶς ὑποσχέσεις ποὺ εἶχαν δώσει. **«Καὶ ἀφέντες αὐτὸν ἔφυγον πάντες»** (Μάρκ. 1δ´ 50). Στὴν μεγάλη, στὴν ἀσύλληπτη θλίψη του ὁ Κύριος ἔμεινε μόνος. Μὲ φόβο μπῆκαν στὴν κατοικία τοῦ ἀρχιερέως δύο μαθητές του, γιὰ νὰ τὸν ἀρνηθεῖ ὁμοῦς ἀμέσως ὁ ἕνας.

Ἀπὸ τὰ χέρια τῶν ἀρχιερέων στὰ χέρια τοῦ Πιλάτου, στὸ πραιτώριο. Ἄλλες σκηνές τῶν παθῶν του ἐδῶ. Τὸ βλέμμα τοῦ Κυρίου, ποὺ πάσχει καὶ ὀδυνᾶται γιὰ τὶς ἀμαρτίες μας, ἀντικρίζει κάτω ἀπὸ τὸ πραιτώριο ἀληθινὴ ἀνθρωποθάλασσα, τὸν ἰουδαϊκὸ λαό. Τρία ὀλόκληρα χρόνια σκόρπιζε σ' αὐτὸ τὸν λαό, ποὺ ἔμοιαζε μὲ πρόβατα χωρὶς ποιμένα, ἀναριθμητὲς τὶς δωρεές του. Καὶ εἶδε ὁ Κύριος πλημύρα ἐνθουσιασμοῦ στὸν ἰουδαϊκὸ λαό. Θυμᾶται τὴν ὑποδοχὴ ποὺ τοῦ ἔκαναν πρὶν λίγες μέρες. Μιὰ ὑποδοχὴ αὐθόρμητη, πηγαία, παλλαϊκὴ, κατὰ τὴν ὁποῖαν **«ἐσεῖσθη πᾶσα ἡ πόλις...»** (Ματθ. κα´ 10). Ὑποδοχὴ μὲ τὴν μυριόστομη κραυγὴ **«ὠσαννά, εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος ἐν ὀνόματι Κυρίου»** (Μάρκ. 1α´ 9).

Ὁ ἴδιος λαὸς τώρα κάτω ἀπὸ τὸ πραιτώριο. Δὲν ἀντικρίζει ὁμοῦς τὸν Κύριο καθισμένο ἐπάνω σὲ **«πῶλον ὄνου»**. Ἐντελῶς ἀντίθετη σκηνὴ βλέπουν τὰ πλήθη τοῦ λαοῦ: Τὸν Κύριο δεμένο, καταδικασμένο σὲ θάνατο ἀπὸ τοὺς ἀρχιερεῖς τους καὶ ἀνακρινόμενο ἀπὸ τὸν Πιλάτο, ποὺ εἶχε δικαίωμα νὰ ἐπικυρώσει ἢ νὰ ἀναίρῃ τὴν καταδίκη τοῦ Ἰησοῦ. Μοναδικὴ εὐκαιρία γιὰ τὸν λαό. Νὰ ὁμολογήσει τὸν Ἰησοῦ Κύριο καὶ Σωτῆρα, νὰ σταθεῖ ἀκλόνητα κοντὰ στὸ μεγάλο Εὐεργετὴ του, νὰ δονήσει ἄλλη μιὰ φορὰ τὸν ὀρίζοντα τῆς Ἱερουσαλὴμ μὲ τὴν κραυγὴ **«ὠσαννά, εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος...»**. Καὶ

πραγματικά, μιὰ κραυγὴ βγήκε ἀπὸ τὰ χεῖλη τοῦ λαοῦ. Κραυγὴ περισσό-τερο συγκλονιστικὴ ἀπὸ τὸ **«ὠσαννά»**. Κραυγὴ ὁμοῦς ἀπαίσια, ἐνὸς λαοῦ ἀχάριστου καὶ ἀρνητῆ, ποὺ ἀλλάζει προσωπεῖο, συναισθήματα, τὰ πάντα καὶ ἐμφανίζεται τώρα λαὸς σταυρωτῶν τοῦ Κυρίου.

Πόσο εὐμετάβολος εἶναι ἀλήθεια ὁ ἄνθρωπος! Ἀπὸ τὸ **«ὠσαννά»** στὸ **«σταύρωση αὐτόν»**. Δὲν περίμεναν τουλάχιστον νὰ τὸ πεῖ ὁ ἄλλο-εθνῆς καὶ εἰδωλολάτρης Πιλάτος; Ἦθελαν νὰ περάσουν καὶ τὸν Ρωμαῖο ἡγεμόνα στὴν φονικὴ μανία κατὰ τοῦ Κυρίου; Ὁ Εὐαγγελιστὴς ὑπογραμμίζει ἰδιαίτερα τὴν σκηνὴ

αὐτῆ τῶν παθῶν τοῦ Χριστοῦ: **«Οἱ δὲ πάλιν ἔκραξαν· σταύρωση αὐτόν· ὁ δὲ Πιλάτος ἔλεγεν αὐτοῖς· τί γὰρ ἐποίησε κακόν; οἱ δὲ περισσότερως ἔκραξαν· σταύρωση αὐτόν»** (Μάρκ. 1ε´ 13-14). Εἶναι νὰ μὴ παρασυρθεῖ καὶ νὰ μὴ σκοτισθεῖ ψυχικὰ ὁ ἄνθρωπος. Διαφορετικὰ φθάνει στὶς πλέον τραγικὲς ἀντιθέσεις στὴν ζωὴ του. Ἀπὸ τὸ **«ὠσαννά»** στὸ **«σταύρωση αὐτόν»**. Καὶ τὸ **«σταύρωση»** νὰ ξεσπάει σὲ ἐπανειλημμένες ἄγριες κραυγές!

Οἱ ἄνθρωποι τοῦ **«ὠσαννά»** ἦταν θαυμαστὲς καὶ ὄχι ἀληθινοὶ μαθητὲς τοῦ Κυρίου, ποὺ δέχθηκαν μὲ τὴν καρδιά τους τὴν ἀλήθεια τοῦ Εὐαγγελίου. Ὁ Κύριος ὁμοῦς δὲν θέλει θαυμαστὲς. Θέλει μαθητὲς ποὺ νὰ τὸν ἀγαποῦν πραγματικά καὶ νὰ ζοῦν σύμφωνα μὲ τὴν ἀλήθεια του, ποὺ τὴν ὑπέγραψε μὲ τὸ Αἷμα τῆς ἀτίμητης σταυρικῆς θυσίας του. Θαυμαστὲς ὑπάρχουν καὶ σήμερα πολλοὶ τοῦ Κυρίου. Μιλοῦν μὲ θαυμασμὸ γιὰ τὸ περιεχόμενο τοῦ Εὐαγγελίου τοῦ Χριστοῦ. Τοὺς ἐνθουσιάζει **«ἡ καινὴ ἐντολὴ»** τῆς ἀγάπης. Ἀποκαλύπτονται ὅλοι ἐμπρὸς στὸ αἰώνιο κάλλος τῆς ἠθικῆς διδασκαλίας τοῦ Ἰησοῦ. Ἔρχεται ὁμοῦς στιγμή ποὺ βρίσκονται κάτω ἀπὸ κάποιο πραιτώριο. Καὶ κάποιος τοὺς καλεῖ νὰ δεῖξουν ἂν ἔχουν πραγματικὴ ἀφοσίωση στὸν Κύριο, ἂν εἶναι διατεθειμένοι νὰ ζήσουν μὲ πλήρη συνέπεια στὸ **«ὠσαννά»** τους, στὴν ἀλήθεια τοῦ Εὐαγγελίου. Τότε, ἄλλοίμονο, πέφτουν πολλὰ προσωπεῖα καὶ ἀντικρίζει κανεὶς Χριστιανοὺς ποὺ τὰ ἀρνοῦνται ὅλα καὶ ζοῦν, σὰν νὰ μὴ γνώρισαν τὸν Χριστό, σὰν νὰ μὴν εἶπαν ποτὲ στὴν ζωὴ τους τὸ **«ὠσαννά»**.

Ἡ ἐποχὴ μας εἶναι ἐποχὴ τέτοιων τρομερῶν ἀντιθέσεων. Τὴν φετινὴ Μ. Ἑβδομάδα ἄς σκεφθοῦμε σοβαρὰ τὸν πειρασμὸ καὶ τὸν κίνδυνο αὐτῶν τῶν ἀντιθέσεων, ποὺ μᾶς ζώνει ἀπὸ παντοῦ. Ἀπὸ τὰ βάθη τῆς καρδιάς μας μιὰ θερμὴ προσευχὴ ἄς ἀνεβεῖ πρὸς τὸν Ἐσταυρωμένο: **«Κύριε, Σὺ ποὺ ἄκουσες τὸ «σταύρωση», λύτρωσέ μας ἀπὸ κάθε ἀσυνέπεια καὶ ἀντίθεση καὶ κράτησέ μας σταθεροὺς κοντὰ σου μέχρι τὴν τελευταία πνοὴ τῆς ζωῆς μας»**.

Μύρα και δάκρυα

Οι Μυροφόρες γυναίκες βάδιζαν δειλά μέσα στο πρωινό ήμίφως. Στὰ χέρια τους κρατούσαν σφιχτά τὰ μυροδοχεῖα τους καὶ ἀπὸ τὰ μάτια τους ἔσταζαν οἱ σταγόνες τῶν δακρύων τους. Τὰ μύρα τὰ εἶχαν ἀγοράσει, **«ἵνα ἔλθοῦσαι ἀλείψωσιν αὐτόν»** (Μάρκ. 1στ' 1). Τὰ δάκρυα ἀνάβλυζαν ἀπὸ τὴν ἀφοσιωμένες καὶ γεμάτες ἀγάπην πρὸς τὸν Κύριο καρδιές τους. Μύρα καὶ δάκρυα ἀποτελοῦσαν τὴν πολυτίμη προσφορά, τὴν ὁποία ἔρχονταν ν' ἀποθέσουν στὸν Τάφο τοῦ Θεοῦ Διδασκάλου τους...

Ἡ καλύτερη προσφορά μας πρὸς τὸν Ἀναστάντα Ἰησοῦ εἶναι τὰ μύρα τῆς λατρείας μας καὶ τὰ θερμὰ δάκρυα τῆς ἀγάπης καὶ ἀφοσιώσεώς μας.

Τὰ μύρα τῆς λατρείας μας! Τὰ δικά μας μύρα γιὰ τὸν Ἀναστάντα Χριστὸ εἶναι οἱ ὕμνοι τῆς δοξολογίας καὶ ἡ προσευχὴ τῆς εὐγνωμοσύνης πρὸς Αὐτόν. Κάθε πρωί, μὲ τὴν ἀνατολὴ τοῦ ἡλίου καὶ τὴν ἀρχὴ τῆς καινούργιας ἡμέρας, ὁ Χριστιανὸς ἄς προσφέρει στὸν εὐεργέτη τοῦ Κυρίου τὰ μύρα αὐτά. Ἡ πρωινή του προσευχὴ εἶναι μιὰ καθημερινὴ εὐκαιρία γιὰ νὰ ἐκκύνει τὰ μύρα τῆς εὐγνωμοσύνης του στὸν Λυτρωτὴ του.

Ἡ συμμετοχὴ του ὁμως στὴ θεία λατρεία κάθε Κυριακῆς καὶ ἑορτῆς μὲ τὸν ἐκκλησιασμὸ τὸν ἀποδεικνύει πραγματικὸ μιμητὴ τῶν Μυροφόρων. Γιατὶ στὸν ναὸ τοῦ Θεοῦ, τὸν μεγαλοπρεπῆ ναὸ τῆς πόλεως ἢ τὸ ἀπέριττο ἐκκλησάκι τοῦ χωριοῦ, ἐκεῖ τώρα βρίσκεται ὁ κενὸς τάφος τοῦ Ἀναστάντα Λυτρωτῆ. Καὶ ἐπομένως ἐκεῖ στὸν ναὸ τοῦ Θεοῦ, οἱ σύγχρονοι μυροφόροι, πρέπει νὰ σπεύδουν μὲ πόθο πολὺ καὶ λατῆρα μεγάλη, γιὰ νὰ προσφέρουν τὰ μύρα τῶν ὕμνων καὶ τῆς λατρείας τους στὸν Ἀναστάντα Κύριο. Αὐτὴν τὴν ὡραία εἰκόνα παρουσιάζει καὶ ὁ ἱερὸς ὕμνωδὸς στὸν ὑπέροχο ἀναστάσιμο Κανόνα του:

«Ὁρθρίσωμεν ὄρθρου βαθέως καὶ ἀντὶ μύρου τὸν ὕμνον προσοίσωμεν τῷ Δεσπότη καὶ Χριστὸν ὀψόμεθα, δικαιοσύνης ἥλιον, πᾶσι ζωὴν ἀνατέλλοντα».

Ἄς ξυπνήσουμε πρὶν ἀπὸ τὴν χαραυγὴ, ὅπως οἱ μυροφόρες γυναίκες καὶ ἄς προσφέρουμε στὸν Κύριο ἀντὶ γιὰ μύρα τὸν ὕμνο μας. Τότε θὰ δοῦμε, μὲ τὰ μάτια τῆς πίστεως, ὅτι ὁ Χριστὸς εἶναι ὁ ἥλιος τῆς δικαιοσύνης ποὺ ἀνατέλλει τὴ ζωὴ σὲ ὅλους τοὺς πιστοὺς.

Ἐκεῖ, στὸν ναὸ τοῦ Θεοῦ, θὰ συναντήσουμε καὶ πάλι τὸν Ἀναστάντα καὶ θὰ τὸν ἀκούσουμε νὰ μᾶς ἀπευθύνει τὸν ἀναστάσιμο χαιρετισμὸ του, τὸ **«Χαίρετε»** (Ματθ. κη' 9).

Ἀλλὰ μαζὶ μὲ τὰ μύρα τῆς λατρείας μας ἄς μὴν παραλείψουμε νὰ προσφέρουμε στὸν Σωτῆρα Χριστὸ καὶ τὰ δάκρυα τῆς ἀγάπης καὶ τῆς εὐγνωμοσύνης μας. Ἄνθη εὖσσημα καὶ ἀρώματα μεθυστικά εἶναι εὐκόλο νὰ προσφέρουμε στὸν Σταυρὸ καὶ τὸν Τάφο τοῦ Κυρίου τὴν ἡμέρα τῆς σταυρώσεως καὶ τῆς ταφῆς του. Μποροῦμε μὲ λίγα ἢ περισσότερα χρήματα νὰ ἀγοράσουμε. Δάκρυα ὁμως δὲν εἶναι εὐκόλο νὰ βρεθοῦν. Τὰ δάκρυα, τὰ μύρα αὐτὰ τῆς ψυχῆς, ἀναβλύζουν μόνο

ἀπὸ λυτρωμένες καὶ γεμάτες ἀγάπην πρὸς τὸν Κύριο καρδιές. Θυμηθεῖτε τὴν ἀμαρτωλὴ ἐκείνη γυναίκα, τὴν ὁποία ἀναφέρει ὁ εὐαγγελιστὴς Λουκᾶς (ζ' 36-50). Πῆγε στὸ σπίτι τοῦ Φαρισαίου, ποὺ βρισκόταν ὁ Κύριος, καὶ **«ἤρξατο βρέχειν τοὺς πόδας αὐτοῦ τοῖς δάκρυσι καὶ ταῖς θριξίν αὐτῆς ἐξέμασσε καὶ κατεφίλει τοὺς πόδας αὐτοῦ καὶ ἤλειψε τῷ μύρῳ»**. Τὰ δάκρυά της ἀνάβλυζαν ἀπὸ τὴ μετανοημένη καρδιά της, ἡ ὁποία εἶχε ὀλόκληρη πλημμυρίσει μὲ τὴν ἀγάπην τοῦ Λυτρωτῆ της. Ὁ Κύριος τὸ βεβαίωσε: **«ἀφέωνται αἱ ἀμαρτίαι αἱ πολλαί, ὅτι ἠγάπησε πολὺ»** (στὶχ. 47). Ὅταν κι ἐμεῖς ἀγαπήσουμε **«πολὺ»** τὸν Λυτρωτὴ Ἰησοῦ, τότε ἀπὸ τὰ βάρη τῆς καρδιάς μας θὰ ἀναβλύσει θερμὴ ἢ συντριβὴ τῆς εἰλικρινῆς μετάνοιας, τῆς πραγματικῆς ἀφοσιώσεως καὶ τῆς εὐγνωμοσύνης μας πρὸς Αὐτόν.

Ἡ θερμὴ καὶ μεγάλῃ ἀγάπην πρὸς τὸν Ἀναστάντα

Σωτῆρα μαλακώνει τὸ σκληρὸ ἔδαφος τῆς ψυχῆς μας καὶ ἀπὸ τὸν βράχο τῆς ἀμαρτωλῆς καρδιάς μας ἀρχίζει νὰ τρέχει ἡ πηγὴ τῶν δακρύων, προσφορά καὶ θυσία στὸν Λυτρωτῆ. Πραγματικά. Ὅσοι ἀγάπησαν πολὺ τὸν Χριστό, **«ἔρραναν μύρα μετὰ δακρύων»** τὸν Σταυρὸ καὶ τὸν κενὸ τοῦ Τάφο.

Ὅσοι μετανόησαν πραγματικά, ἔπλυναν μὲ τὰ δάκρυά τους τὰ πόδια τοῦ Κυρίου μας.

Μύρα καὶ δάκρυα! Ὅταν πηγαίνουμε νὰ συναντήσουμε τὸν Χριστό, ἄς μὴν προχωρήσουμε μὲ κλειστὸ στόμα καὶ ξηρὲς καρδιές. Δὲν εἶναι πιά νεκρὸς μέσα στὸν ψυχρὸ Τάφο. Εἶναι **«ὁ ζῶν εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων»** (Ἀποκ. α' 18). Εἶναι ὁ νικητὴς τοῦ θανάτου. Εἶναι ὁ Ἀναστημένος Κύριος, ὁ Σωτῆρας καὶ ἐλευθερωτὴς μας. Γι' αὐτὸ ἀπὸ τὰ χεῖλη μας, σὰν ἀπὸ ἀνοιχτὸ μυροδοχεῖο, ἄς ἐξέρχονται οἱ εὐωδίες τῶν προσευχῶν μας καὶ τὰ μύρα τῆς ἀδιάλειπτης λατρείας μας. Ἀπὸ τὴν καρδιά μας, σὰν ἀπὸ ἀνεξάντλητη πηγὴ, ἄς ἀναβλύζει πρὸς Αὐτόν ἡ βαθιὰ εὐγνωμοσύνη καὶ ἀφοσίωσή μας. Ἄς γίνουμε ἰσόβιοι μυροφόροι τοῦ Ἀναστάντα Ἰησοῦ, τοῦ Κυρίου μας. Αὐτὸ θὰ εἶναι ἡ καλύτερη προσφορά πρὸς Ἐκεῖνον. Ἄλλωστε **«ἡμεῖς ἀγαπῶμεν αὐτόν, ὅτι αὐτὸς πρῶτος ἠγάπησεν ἡμᾶς»** (Α' Ἰωάν. δ' 19).

Ἡ καλύτερη προσφορά μας πρὸς τὸν Ἀναστάντα Ἰησοῦ εἶναι τὰ μύρα τῆς λατρείας μας καὶ τὰ θερμὰ δάκρυα τῆς ἀγάπης καὶ ἀφοσιώσεώς μας. Τὰ μύρα εἶναι οἱ ὕμνοι τῆς δοξολογίας καὶ ἡ προσευχὴ τῆς εὐγνωμοσύνης πρὸς Αὐτόν. Τὰ δάκρυα, ἡ θερμὴ συντριβὴ τῆς εἰλικρινῆς μετάνοιας.

«Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, παραλαμβάνει ὁ Ἰησοῦς τοὺς δώδεκα μαθητὰς αὐτοῦ, καὶ ἤρξατο αὐτοῖς λέγειν

τὰ μέλλοντα αὐτῷ συμβαίνειν, ὅτι ἰδοὺ ἀναβαίνομεν εἰς Ἱερουσόλυμα καὶ ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου παραδοθήσεται τοῖς ἀρχιερεῦσι καὶ γραμματεῦσι, καὶ κατακρινοῦσιν αὐτὸν θανάτῳ καὶ παραδώσουσιν αὐτὸν τοῖς ἔθνεσι, καὶ ἐμπαΐξουσιν αὐτῷ καὶ μαστιγώσουσιν αὐτῷ καὶ ἀποκτενοῦσιν αὐτόν, καὶ τῇ τρίτῃ ἡμέρᾳ ἀναστήσεται. Καὶ προπορεύονται αὐτῷ Ἰάκωβος καὶ Ἰωάννης υἱοὶ Ζεβεδαίου λέγοντες· διδάσκαλε, θέλομεν ἵνα ὁ ἐὰν αἰτήσωμεν ποιήσης ἡμῖν. Ὁ δὲ εἶπεν αὐτοῖς· τί θέλετε ποιῆσαι με ὑμῖν; Οἱ δὲ εἶπον αὐτῷ· δὸς ἡμῖν ἵνα εἴς ἐκ δεξιῶν σου καὶ εἴς ἐξ εὐωνύμων σου καθίσωμεν ἐν τῇ δόξῃ σου. Ὁ δὲ Ἰησοῦς εἶπεν αὐτοῖς· οὐκ οἴδατε τί αἰτεῖσθε. Δύνασθε πιεῖν τὸ ποτήριον ὃ ἐγὼ πίνω καὶ τὸ βάπτισμα

ΚΥΡΙΑΚΗ 5 ΑΠΡΙΛΙΟΥ Ε΄ ΝΗΣΤΕΙΟΝ (ΜΑΡΙΑΣ ΑΙΓΥΠΤΙΑΣ) ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ Μάρκ. 1΄ 32-45 ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ Ἐβρ. θ΄ 11-14

ὃ ἐγὼ βαπτίζομαι βαπτισθῆναι; Οἱ δὲ εἶπον αὐτῷ· δυνάμεθα. Ὁ δὲ Ἰησοῦς εἶπεν αὐτοῖς· τὸ μὲν ποτήριον ὃ ἐγὼ

πίνω πίεσθε, καὶ τὸ βάπτισμα ὃ ἐγὼ βαπτίζομαι βαπτισθήσεσθε· τὸ δὲ καθίσει ἐκ δεξιῶν μου καὶ ἐξ εὐωνύμων οὐκ ἔστιν ἐμὸν δοῦναι, ἀλλ' οἷς ἡτοίμασται. Καὶ ἀκούσαντες οἱ δέκα ἤρξαντο ἀγανακτεῖν περὶ Ἰακώβου καὶ Ἰωάννου. Ὁ δὲ Ἰησοῦς προσκαλεσάμενος αὐτοὺς λέγει αὐτοῖς· οἴδατε ὅτι οἱ δοκοῦντες ἄρχειν τῶν ἐθνῶν κατακυριεύουσιν αὐτῶν καὶ οἱ μεγάλοι αὐτῶν κατεξουσιάζουσιν αὐτῶν· οὐχ οὕτω δὲ ἔσται ἐν ὑμῖν, ἀλλ' ὅς ἐὰν θέλῃ γενέσθαι μέγας ἐν ὑμῖν, ἔσται ὑμῶν διάκονος, καὶ ὅς ἐὰν θέλῃ ὑμῶν γενέσθαι πρῶτος, ἔσται πάντων δοῦλος· καὶ γὰρ ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου οὐκ ἦλθε διακονηθῆναι, ἀλλὰ διακονῆσαι, καὶ δοῦναι τὴν ψυχὴν αὐτοῦ λύτρον ἀντὶ πολλῶν».

ΣΥΝΟΔΟΙΠΟΡΟΙ ΜΕ ΤΟΝ ΚΥΡΙΟ

«Ἰδοὺ ἀναβαίνομεν εἰς Ἱερουσόλυμα».

Ὁ Κύριός μας γιὰ τρίτη χρονιά τελείωσε τὶς περιοδοεῖς του στὰ χωριὰ καὶ στὶς πόλεις τῆς Παλαιστίνης.

Γιὰ τελευταία φορά, ἀποφασίζει νὰ ἐορτάσει τὸ Πάσχα μὲ τοὺς μαθητὲς του καὶ ἀνεβαίνει στὰ Ἱερουσόλυμα. Γνωρίζει καλὰ τοὺς κινδύνους ποὺ διατρέχει ἀπὸ τοὺς Γραμματεῖς καὶ Φαρισαίους. Ἀλλὰ τίποτα δὲν τὸν σταματᾶ μπροστὰ στὴν ἐκπλήρωση τῆς μεγάλης ἀποστολῆς του.

Οἱ δώδεκα μαθητὲς τὸν συνοδεύουν. Προαισθάνονται πὼς κάτι τὸ φοβερὸ πρόκειται νὰ συμβεῖ. Γι' αὐτὸ καὶ τοὺς συνέχει κάποιος ἀκαθόριστος φόβος. Καὶ ὁ ἀγαπημένος τους Διδάσκαλος, γιὰ νὰ μὴ συντριβοῦν ἀπὸ τὴν θύελλα ποὺ θὰ ξεσπάσει σὲ λίγο, τοὺς προετοιμάζει. Τοὺς στηρίζει προλέγοντας μὲ ἀκρίβεια ὅσα φοβερὰ θὰ συμβοῦν στὴν Ἁγία Πόλη.

«Ἰδοὺ ἀναβαίνομεν εἰς Ἱερουσόλυμα».

Εἶναι πολὺ χαρακτηριστικὴ στὰ Εὐαγγέλια ἡ πορεία αὐτή, ἡ ἄνοδος τοῦ Υἱοῦ τοῦ Ἀνθρώπου στὰ Ἱερουσόλυμα καὶ ἡ συμπόρευση τῶν Μαθητῶν του. «Ἰδοὺ ἀναβαίνομεν εἰς Ἱερουσόλυμα καὶ ὁ Υἱὸς τοῦ Ἀνθρώπου παραδοθήσεται τοῖς ἀρχιερεῦσι καὶ γραμματεῦσι καὶ κατακρινοῦσιν αὐτὸν θανάτῳ...».

Αὐτὴ ἡ πορεία τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ πρὸς τὰ Ἱερουσόλυμα, γιὰ νὰ θυσιασθεῖ «ὕπὲρ τῆς τοῦ κόσμου ζωῆς», ἀποτελεῖ τὸ κέντρο ποὺ ἐκφράζει τὴν λυτρωτικὴ πορεία τοῦ λαοῦ τοῦ Θεοῦ μέχρι τῆς συντελείας τῶν αἰώνων.

Καὶ ἡ πορεία αὐτὴ γίνεται μὲ συνοδοιπόρους τοὺς δώδεκα μαθητὲς, ὅπως διαβάσαμε στὸ ἱερὸ κείμενο. Τὸ «ἰδοὺ ἀναβαίνομεν», τὸ ἄκουσαν οἱ δώδεκα μὲ κάποιον ἰδιαίτερο τόνο στὴ φωνὴ τοῦ Διδασκάλου. Καὶ συμπορεύθηκαν μαζί Του στὸν ἀνηφορικὸ δρόμο πρὸς τὴν Ἱερουσαλήμ.

Ἀλλὰ καὶ οἱ μαθητὲς ὄλων τῶν αἰώνων ποὺ ἀγαποῦν τὸν μοναδικὸ Διδάσκαλο καὶ Κύριό τους, συμπορεύονται μαζί Του καὶ εἶναι οἱ πιστοὶ συνοδοιπόροι Του.

«Ἰδοὺ ἀναβαίνομεν εἰς Ἱερουσόλυμα».

Καλούμαστε καὶ φέτος νὰ γίνουμε συνοδοιπόροι τοῦ Κυρίου μας εἰς Ἱερουσόλυμα.

Νὰ συμπορευθοῦμε μαζί Του στὸ ὑπερῶο ἐκεῖνο ποὺ τέλεσε τὸ Μυστικὸ Δεῖπνο καὶ παρέδωσε τὸ ἀγιώτατο μυ-

στῆριο τῆς θείας Εὐχαριστίας ἀπὸ ἀμέτρητη ἀγάπη γιὰ τὶς ψυχές μας.

Νὰ συμπορευθοῦμε μαζί Του στὸ ὄρος τῶν Ἐλαιῶν ὅπου πῆγε μὲ τοὺς μαθητὲς Του νὰ προσευχηθεῖ. Νὰ πᾶμε ἐκεῖ κοντά Του μὲ τὸν Πέτρο, τὸν Ἰάκωβο καὶ τὸν Ἰωάννη καὶ νὰ ἀγρυπνήσουμε μαζί Του τὴν ὥρα τῆς μεγάλης ἀγωνίας Του.

Νὰ συμπορευθοῦμε μαζί Του στὴν αὐλὴ τοῦ ἀρχιερέα Καϊάφα, ὅπου ἦταν μαζεμένοι οἱ Γραμματεῖς καὶ οἱ πρεσβύτεροι μὲ φανατικὸ ζῆλο καὶ κακία γιὰ νὰ τὸν ἐξοντώσουν.

Νὰ συμπορευθοῦμε μαζί Του καὶ ἀπὸ τὴν αὐλὴ τοῦ Καϊάφα πρὸς τὸ Πραιτώριο. Ἐκεῖ ποὺ ἔφεραν δεμένο τὸν Κύριό μας σὰν κατάδικο καὶ τὸν παρέδωσαν στὸν Πόντιο Πιλάτο τὸν Ῥωμαῖο ἡγεμόνα. Ἐκεῖ ποὺ «ὁ Ἰησοῦς ἐσιώπα», ὥστε νὰ θαυμάζει ὁ Πιλάτος γιὰτὶ δὲν ὑπερασπίζεται τὸν ἑαυτοῦ του. Ἐκεῖ ποὺ ὑπέστη τὸ σκληρὸ μαστίγωμα μὲ τὸ φραγγέλιο. Ἐκεῖ ποὺ οἱ βάρβαροι στρατιῶτες τοῦ Πιλάτου, τὸν γύμνωσαν καὶ τὸν ἔντυσαν μὲ κόκκινη χλαμύδα. Ἐκεῖ ποὺ ἐπλεξαν τὸ ἀκάνθινο στεφάνι καὶ τὸ ἔβαλαν κοροϊδευτικά στὸ κεφάλι Του, ἀντὶ γιὰ στέμμα. Ἐκεῖ ποὺ τὸν ἔφτυσαν καὶ τὸν χτύπησαν ἀλύπητα οἱ στρατιῶτες καὶ τὸν εἰρωνεύτηκαν μὲ ἀπαίσιο τρόπο.

Νὰ συμπορευθοῦμε μαζί Του καὶ στὴν πορεία ποὺ ἔκαμε σὲ τέτοια κατάσταση ἀπὸ τὸ Πραιτώριο τοῦ Πιλάτου πρὸς τὸ μέγαρο τοῦ Ἡρώδη. Ἐκεῖ ποὺ ὁ θλιβερός Ἡρώδης, ἀφοῦ τὸν ἐξετέλισε μαζί μὲ τὰ στρατεύματά του, γιὰ νὰ τὸν εἰρωνευθεῖ καὶ τὸν γελοιοποιήσει, τοῦ φόρεσε λαμπρὴ στολή, καὶ κατόπιν τὸν ἔστειλε πάλι στὸν Πιλάτο.

Τέλος νὰ συμπορευθοῦμε μαζί Του στὴν μαρτυρικὴ πορεία Του πρὸς τὸν Γολγοθᾶ. Σ' ἐκείνη τὴν πορεία τὴν αἱματηρῆ, ποὺ τὸν ἀκολουθοῦσε πολὺ πλῆθος λαοῦ, ἄνδρες καὶ γυναῖκες ποὺ κτυποῦσαν τὸ στήθος τους καὶ θρηνοῦσαν γι' αὐτόν.

Ἄς τὸν ἀκολουθήσουμε, λοιπόν, καὶ ἂς κλάψουμε ὀχι γι' αὐτόν, ἀλλὰ γιὰ μᾶς τοὺς ἴδιους, ποὺ παραβαίνουμε τὶς ἅγιες ἐντολές Του.

Καὶ ἂς πάρουμε τὴ μεγάλη ἀπόφαση: Νὰ εἴμαστε πάντοτε συνοδοιπόροι Του. Νὰ τὸν ἀκολουθοῦμε παντοῦ καὶ πάντοτε μὲ τὴν ἀφοσίωση καὶ τὴ λατρεία μας, ἐμπνεόμενοι ἀπὸ τὸ ἀσύγκριτο παράδειγμά Του.

«Πρὸ ἕξ ἡμερῶν τοῦ Πάσχα ἦλθεν ὁ Ἰησοῦς εἰς Βηθανίαν, ὅπου ἦν Λάζαρος ὁ τεθνηκώς, ὃν ἤγειρεν ἐκ νεκρῶν.

ΚΥΡΙΑΚΗ 12 ΑΠΡΙΛΙΟΥ ΤΩΝ ΒΑΪΩΝ

ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ Ἰω. ιβ' 1-18
ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ Φιλ. δ' 4-9

καὶ τὸν Λάζαρον ἴδωσιν ὃν ἤγειρεν ἐκ νεκρῶν. Ἐβουλεύσαντο δὲ οἱ ἀρχιερεῖς ἵνα καὶ τὸν Λάζαρον ἀποκτείνωσιν,

Ἐποίησαν οὖν αὐτῷ δεῖπνον ἐκεῖ, καὶ ἡ Μάρθα διηκόνει· ὁ δὲ Λάζαρος εἰς ἦν τῶν ἀνακειμένων σὺν αὐτῷ. Ἡ οὖν Μαρία, λαβοῦσα λίτραν μύρου νάρδου πιστικῆς πολυτίμου, ἤλειψε τοὺς πόδας τοῦ Ἰησοῦ καὶ ἐξέμαξε ταῖς θριξίν αὐτῆς τοὺς πόδας αὐτοῦ· ἡ δὲ οἰκία ἐπληρώθη ἐκ τῆς ὁσμῆς τοῦ μύρου. Λέγει οὖν εἰς ἐκ τῶν μαθητῶν αὐτοῦ, Ἰούδας Ἰσκαριώτης, ὁ μέλλων αὐτὸν παραδιδόναι· διατί τοῦτο τὸ μύρον οὐκ ἐπράθη τριακοσίων δηναρίων καὶ ἐδόθη πτωχοῖς; Εἶπε δὲ τοῦτο οὐχ ὅτι περὶ τῶν πτωχῶν ἔμελεν αὐτῷ, ἀλλ' ὅτι κλέπτῃς ἦν, καὶ τὸ γλωσσόκομον εἶχε καὶ τὰ βαλλόμενα ἐβάσταζεν. Εἶπεν οὖν ὁ Ἰησοῦς· ἄφες αὐτήν, εἰς τὴν ἡμέραν τοῦ ἐνταφιασμοῦ μου τετήρηκεν αὐτό. Τοὺς πτωχοὺς γὰρ πάντοτε ἔχετε μεθ' ἑαυτῶν, ἐμὲ δὲ οὐ πάντοτε ἔχετε. Ἔγνω οὖν ὄχλος πολὺς ἐκ τῶν Ἰουδαίων ὅτι ἐκεῖ ἐστὶ, καὶ ἦλθον οὐ διὰ τὸν Ἰησοῦν μόνον, ἀλλ' ἵνα

ὅτι πολλοὶ δι' αὐτὸν ὑπήγον τῶν Ἰουδαίων καὶ ἐπίστευον εἰς τὸν Ἰησοῦν. Τῇ ἐπαύριον ὄχλος πολὺς ὁ ἐλθὼν εἰς τὴν ἑορτήν, ἀκούσαντες ὅτι ἔρχεται Ἰησοῦς εἰς Ἱεροσόλυμα, ἔλαβον τὰ βαῖα τῶν φοινίκων καὶ ἐξῆλθον εἰς ὑπάντησιν αὐτῷ, καὶ ἔκραζον· ὦσαννά, εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος ἐν ὀνόματι Κυρίου, ὁ βασιλεὺς τοῦ Ἰσραὴλ. Εὐρῶν δὲ ὁ Ἰησοῦς ὀνάριον ἐκάθισεν ἐπ' αὐτό, καθὼς ἐστὶ γεγραμμένον· μὴ φοβοῦ, θύγατερ Σιών· ἰδοὺ ὁ βασιλεὺς σου ἔρχεται καθήμενος ἐπὶ πῶλον ὄνου. Ταῦτα δὲ οὐκ ἔγνωσαν οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ τὸ πρῶτον, ἀλλ' ὅτε ἐδοξάσθη ὁ Ἰησοῦς, τότε ἐμνήσθησαν ὅτι ταῦτα ἦν ἐπ' αὐτῷ γεγραμμένα, καὶ ταῦτα ἐποίησαν αὐτῷ. Ἐμαρτύρει οὖν ὁ ὄχλος ὁ ὢν μετ' αὐτοῦ ὅτε τὸν Λάζαρον ἐφώνησεν ἐκ τοῦ μνημείου καὶ ἤγειρεν αὐτὸν ἐκ νεκρῶν. Διὰ τοῦτο καὶ ὑπήντησεν αὐτῷ ὁ ὄχλος, ὅτι ἤκουσαν τοῦτο αὐτὸν πεποιηκέναι τὸ σημεῖον».

ΕΙΝΑΙ Ο ΚΥΡΙΟΣ ΒΑΣΙΛΙΑΣ ΤΗΣ ΨΥΧΗΣ ΣΟΥ;

«Μὴ φοβοῦ θύγατερ Σιών, ὁ Βασιλεὺς σου ἔρχεται, ἐπὶ πῶλον ὄνου».

Πρωτοφανῆς καὶ ἐπιβλητικὴ ἡ εἴσοδος τοῦ Κυρίου μας στὴν ἁγία πόλη Ἱερουσαλὴμ. Μὲ ἀλαλαγμοὺς χαρᾶς καὶ μεγάλο ἐνθουσιασμό τὸν ὑποδέχεται ὁ λαός. Χωρὶς καμιά ὀργανωμένη προσπάθεια πλήθη κόσμου μὲ τὰ κλαδιὰ τῶν βαΐων στὰ χέρια ὑποδέχονται ζητωκραυγάζοντας τὸν ἐρχόμενο Βασιλιά: «**ὦσαννά, εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος ἐν ὀνόματι Κυρίου, ὁ Βασιλεὺς τοῦ Ἰσραὴλ.**»

Ὅμως δὲν ἔχει τίποτε ἡ εἴσοδος τοῦ Ἰησοῦ στὰ Ἱεροσόλυμα, ποὺ νὰ μοιάζει μὲ τὸν θρίαμβο τῶν Ρωμαίων νικητῶν καὶ βασιλέων.

Εἶναι ὁ πνευματικὸς Βασιλιάς τῶν ψυχῶν καὶ ὄχι ὁ κοσμικὸς Βασιλιάς, ὅπως τὸν περίμεναν πολλοὶ Ἑβραῖοι στὴν ἐποχὴ του.

* * *

Αὐτὴ τὴ μεγάλη ἀλήθεια τὴν διακήρυξε καὶ ὁ ἴδιος ὁ Χριστὸς ἐνώπιον τοῦ Πιλάτου. Ὁ Πόντιος Πιλάτος ὁ Ρωμαῖος ἡγεμόνας τοῦ ἔθεσε τὸ ἐρώτημα: «**οὐκοῦν βασιλεὺς εἶ σύ;**» Καὶ ὁ Κύριος δὲν ἀρνήθηκε ὅτι εἶναι Βασιλιάς. Ἀλλὰ τοῦ ἔκανε τὴν διευκρίνηση, ὅτι δὲν εἶναι κοσμικὸς Βασιλιάς, μὲ πολιτικὴ ἔννοια, ἀλλὰ πνευματικὸς Βασιλιάς. «**Ἡ βασιλεία ἡ ἐμὴ οὐκ ἐστὶ ἐκ τοῦ κόσμου τούτου.**»

Μέσα στὰ βάθη τῆς ψυχῆς μας εἶναι ἡ Βασιλεία τοῦ Θεοῦ. Ἐκεῖ λοιπὸν πρέπει νὰ εἶναι καὶ ὁ Χριστός, ὁ Βασιλιάς τῆς ψυχῆς μας.

Στὴ σημερινὴ εὐαγγελικὴ περικοπὴ φαίνεται καθαρὰ πὼς ὁ Κύριός μας εἶναι Βασιλιάς γιὰ τὴν ψυχὴ τῆς Μαρίας τῆς ἀδελφῆς τοῦ Λαζάρου. Γιατὶ ἡ Μαρία ἔχυσε στὰ πόδια τοῦ Χριστοῦ τὸ πολυτίμο μύρο ποὺ εἶχε καὶ κατόπιν τὰ σπύγγισε μὲ τὰ μαλλιά της. Ἡ πράξη αὐτὴ ἔδειχνε τὴ μεγάλη ἀγάπη, εὐγνωμοσύνη καὶ ἀφοσίωση τῆς ψυχῆς της πρὸς τὸν Χριστό. Μὲ τὸν τρόπο αὐτὸ διακηρύττει ὅτι ἔχει κάνει τὸν Κύριο, Βασιλιά τῆς ψυχῆς της.

* * *

Ἐμεῖς ἄραγε ἔχουμε κάνει τὸν Χριστὸ Βασιλιά τῆς ψυχῆς μας; Τί σημαίνει ἡ ὑπέροχη ἀντὴ ἀλήθεια;

Πρῶτα-πρῶτα σημαίνει ὅτι ἡ ψυχὴ μου ἀγαπᾷ τὸν Χριστὸ περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλο πρόσωπο ἢ πράγμα

τοῦ κόσμου τούτου. Ἡ ψυχὴ μου ἀναζητᾷ καὶ διψᾷ τὸν Κύριο. «**Ἐδίψασέ σε ἡ ψυχὴ μου,** ἀναφωνεῖ ὁ Ψαλμωδός.

Ἀκόμα ἡ ψυχὴ μου ἀγαπᾷ νὰ σκέπτεται, νὰ θυμᾶται, νὰ μνημονεύει τὸ ἅγιον ὄνομα τοῦ Θεοῦ. «*Μνημονευαῖον τοῦ Θεοῦ μᾶλλον ἢ ἀναπνευσταῖον.*» Διπλαδὴ περισσότερο ἀπ' ὅτι ἀναπνέεις νὰ θυμᾶσαι τὸν Θεό.

Ὅμως οἱ ἐπιθυμίες τοῦ σημερινοῦ ἀνθρώπου εἶναι τόσο διαφορετικὲς. Οἱ σκέψεις, οἱ συζητήσεις πολλῶν Χριστιανῶν στρέφονται δυστυχῶς σὲ ὑλικοὺς στόχους: χρῆμα, αὐτοκίνητα, δεξιώσεις, ἀνέσεις καὶ ἕνα σωρὸ ἄλλα πράγματα. Καὶ γιὰ τὸν Χριστό, τὸν Βασιλιά τῆς ψυχῆς μας οὔτε μιὰ σκέψη οὔτε μιὰ λέξη.

Πολλοὶ νέοι ἀνθρώποι τῆς «νέας ἐποχῆς» μιᾶς καινούργιας αἰρέσεως, ποὺ παρασύρει καὶ ὀρθόδοξους ἀδελφούς μας, φαντάζονται ὅτι τὰ ξενύχτια καὶ οἱ ἡδονικὲς ἀπολαύσεις, θὰ γεμίσουν μὲ εὐτυχία τὴ ζωὴ τους.

Πόσο ὅμως πλανῶνται τὰ καημένα τὰ παιδιὰ! Θέλετε ἕνα παράδειγμα; Ζοῦσε κάποιος φοιτητὴς μὲ ὄνειρα μεγάλα. Ἡ ψυχὴ του ποθοῦσε στὸ βάθος τὸν Χριστό ἀλλὰ αὐτὸς τὴν ἔτρεφε μὲ τὰ ζυλοκέρατα τῆς ἀμαρτωλῆς ζωῆς. Πίστευε ὅτι ὁ πλοῦτος, οἱ κοσμικὲς συναναστροφές, ἡ πολυτέλεια τοῦ σπιτιοῦ, τὸ κομψὸ αὐτοκίνητο καὶ οἱ ἀπολαύσεις ποὺ προσφέρει ἀφθονες ἡ σύγχρονη κοινωνία, εἶναι τὸ πᾶν γιὰ τὴν εὐτυχία του. Ὅλα αὐτὰ τὰ κατέκτησε σὲ λίγα χρόνια. Ἀλλὰ ἡ ψυχὴ του ἔμεινε ἄδεια καὶ ἔρημη. Καὶ μιὰ μέρα εἶπε σὲ κάποιον φίλο του. Ὅλα ὅσα ἔβαλα στὸ νοῦ μου τὰ ἀπόκτησα. Ὅμως δὲν εἶμαι εὐτυχισμένος. Μέσα μου ἔχω ἕνα ἄδειο, βαθὺ πηγάδι. Μὲ τί θὰ τὸ γεμίσω;

Τὸ παράδειγμα αὐτὸ δείχνει ὅτι ἡ ψυχὴ μας δὲν μπορεῖ νὰ γεμίσει, χωρὶς τὸν Χριστό, ἔστω κι ἂν διαθέτει πλοῦσια τὰ ὑλικά ἀγαθὰ.

Ὁ Χριστὸς ποὺ ἐξαγόρασε μὲ τὸ τίμιον Αἷμα Του τὴς ψυχῆς μας, ἔγινε ὁ Βασιλιάς τῶν ψυχῶν μας. Ὁ Βασιλιάς καὶ τῆς δικῆς μου καὶ τῆς δικῆς σου ψυχῆς.

Ἔχουμε ὅμως κάνει ἀληθινὰ τὸ Λυτρωτὴ Χριστὸ Βασιλιά τῆς ψυχῆς μας; Τοῦ ἔχουμε δώσει ὀλόκληρη τὴν καρδιά μας.

«Εἷς θάνατος, ἡ ἁμαρτία»

Κάνουμε λόγο γιὰ τὴν ἀθανασία τῆς ψυχῆς, γιὰ τὴν μετὰ τὸν θάνατο ζωὴ, χωρὶς νὰ ἀναφερθοῦμε στὸ τί εἶναι ζωὴ καὶ τί εἶναι θάνατος; Καὶ τοῦτο διότι γιὰ τὸν Χριστιανὸ ὑπάρχει καὶ μιὰ ἄλλη ἔννοια τῆς ζωῆς καὶ τοῦ θανάτου. Τί εἶναι ζωὴ; Τί εἶναι θάνατος; Ἡ κατάσταση ποὺ προηγεῖται ἀπὸ τὸν χωρισμὸ τῆς ψυχῆς ἀπὸ τὸ σῶμα ἢ ἡ κατάσταση ποὺ ἐπακολουθεῖ; Γιὰ τὴν χριστιανικὴ σκέψη εἶναι κάτι πολὺ διαφορετικὸ. Ἀνάγεται στὴν πνευματικὴ σφαῖρα τοῦ ἀνθρώπου. Θάνατος εἶναι, ὅταν ὁ ἄνθρωπος ἀπομακρύνεται καὶ χωρίζεται ἀπὸ τὸν Θεό. Αὐτὸς ὁ χωρισμὸς τοῦ ἀνθρώπου ἀπὸ τὸν Θεὸ εἶναι ὁ ἀληθινὸς θάνατος, γιὰ τὸν ἄνθρωπο ἀποκόπτεται ἀπὸ τὴν πηγὴ του. Παύει νὰ τροφοδοτεῖται ἀπὸ τὴν ζωὴ τῆς χάριτος τοῦ Θεοῦ. Ἡ ψυχὴ του ἐπειδὴ δὲν τροφοδοτεῖται ἀπὸ τὴς θεῖες ἐνέργειες, ἐπειδὴ δὲν ζωογονεῖται ἀπὸ τὴς ἀκτίνες τοῦ θείου φωτός, ἀτροφεῖ, μαραζώνει, νεκρώνεται. Βυθίζεται μέσα στὴν ἀθλιότητά της.

«Καὶ ἡμᾶς νεκροὺς ὄντας τοῖς παραπτώμασι» (Ἐφεσ. β´ 1) γράφει ὁ ἀπόστολος Παῦλος. Ἦμασταν νεκροὶ ἀπὸ τὰ παραπτώματά μας, ὅταν ζούσαμε μακριὰ ἀπὸ τὸν Θεό. Ἡ πρώτη, δηλαδή, αἰτία ὄχι μόνο τοῦ σωματικοῦ, ἀλλὰ καὶ τοῦ πνευματικοῦ θανάτου εἶναι ἡ ἁμαρτία. **«Τὸ κέντρον τοῦ θανάτου ἡ ἁμαρτία»** (Α´ Κορινθ. ιε´ 56). Αὐτὴ τὴν ἔννοια τονίζουν ἰδιαίτερα οἱ Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας. Ὁ σωματικὸς θάνατος πάει πρὸς τὸ πολὺ δευτέρη μοίρα. **«Εἷς θάνατος, ἡ ἁμαρτία. Ψυχῆς γὰρ ὄλεθρος»**, ἔγραφε ὁ ἅγιος Γρηγόριος ὁ Θεολόγος. Καὶ ὁ Μ. Βασίλειος διεκήρυττε: **«Ὑπὲρ ἁμαρτίας κλαῖε. Αὕτη ἀρρωστία ψυχῆς. Αὕτη θάνατός ἐστι τοῦ ἀθανάτου. Αὕτη πένθους ἀξία καὶ ὀδυρμῶν ἀσιγήτων»**.

Χαρακτηριστικὴ ἡ περίπτωση τοῦ ἀσώτου υἱοῦ. **«Ὁυτός ὁ υἱός μου νεκρὸς ἦν καὶ ἀνέζησε, καὶ ἀπολωλὸς ἦν καὶ εὐρέθη»** (Λουκ. ιε´ 24) εἶπε ὁ φιλόσοφος Πατέρας στὴν ἐπιστροφὴ τοῦ χαμένου καὶ ἀποστατημένου παιδιοῦ του. Νεκρὸς ἦταν μακριὰ ἀπὸ τὸν Πατέρα, ἔστω καὶ ἂν φαινόταν ὅτι ζεῖ. Ἰσχυαν γι' αὐτὸν τὰ λόγια τῆς Ἀποκαλύψεως **«ὄνομα ἔχεις ὅτι ζῆς, καὶ νεκρὸς εἶ»** (γ´ 1). Ψεύτικη καὶ ἀπατηλὴ ἡ ζωὴ τοῦ ἁμαρτωλοῦ. Στὴν πραγματικότητα δὲν ζεῖ. Εἶναι νεκρός.

«Εἷς θάνατος, λοιπόν, ἡ ἁμαρτία». Αὐτὸς εἶναι ὁ ἀληθινὸς θάνατος. Νεκροὶ δὲν εἶναι ἐκεῖνοι ποὺ θάφτηκαν μέσα στὴ γῆ. Νεκροὶ εἶναι ἐκεῖνοι ποὺ ἔθαψαν τὴν ψυχὴ τους μέσα στὸ σῶμα. Ἐνῶ ὅσοι ἔζησαν μὲ ἀρετὴ καὶ ἔλαμψαν μὲ τὰ ἔργα τῆς δικαιοσύνης, ἔστω καὶ ἂν πέθαναν, ἐξακολουθοῦν νὰ ζοῦν κοντὰ στὸν Θεό. Ὁ θάνατος ὁ πρὸς τὸν Θεό, ὁ ἀληθινὸς θάνατος, εἶναι αὐτὸς ποὺ παράγεται ἀπὸ τὴν ἁμαρτία καὶ μᾶς ἀποκόβει ἀπὸ τὴν πηγὴ τῆς

ζωῆς, τὸν Θεό. Γι' αὐτὸ καὶ ὁ Κύριος δὲν δέχεται, ὅτι θὰ γνωρίσουν θάνατο ὅσοι πιστεύουν σ' Αὐτὸν καὶ ἐφαρμόζουν τὸν λόγο Του καὶ τὴς ἐντολές Του: **«Ἀμὴν ἀμὴν λέγω ὑμῖν, ἐάν τις τὸν λόγον τὸν ἐμὸν τηρήσῃ, θάνατον οὐ μὴ θεωρήσῃ εἰς τὸν αἰῶνα»** (Ἰωάν. ν´ 51). Δὲν θὰ ἀντικρίσει ποτὲ τὸν αἰώνιο πνευματικὸ θάνατο, δηλαδή τὸν χωρισμὸ τοῦ ἀπὸ τὸν Θεό.

Παρατηρεῖ εὐστοχα ὁ ἱερὸς Χρυσόστομος: **«Ὅπως πολλοὶ ἀπὸ τοὺς ζωντανοὺς ἔχουν κιόλας πεθάνει, γιὰ τὸ ἔσκαψαν καὶ ἔβαλαν τὴν ψυχὴ τους, ὅπως βάζουν τὸ σῶμα στὸν τάφο, ἔτσι πολλοὶ ἀπὸ τοὺς νεκροὺς ζοῦν, γιὰ τὸ ἔλαμψαν μὲ τὴν ἀρετὴ τους. Διότι ὁ χειρότερος καὶ πραγματικὸς θάνατος εἶναι αὐτὸς ποὺ γεννιέται ἀπὸ τὴν ἁμαρτία. Αὐτὸν τὸν θάνατο δὲν τὸν γεύονται ὅσοι πιστεύουν στὸν Χριστό. Ἐκεῖνος ποὺ ζεῖ μαζί μου καὶ πιστεύει σὲ μένα δὲν πρόκειται νὰ πεθάνει»** λέει ὁ Κύριος.

Καὶ συνεχίζει, ὁ Χρυσόστομος, γιὰ νὰ μᾶς πεῖ ἀκριβῶς ποιὸς εἶναι ὁ σωματικὸς θάνατος καὶ ποιὰ τῆς ψυχῆς ἡ νέκρωση: **«Ὅπως ὑπάρχει θάνατος τοῦ σώματος, ἔτσι ὑπάρχει καὶ θάνατος τῆς ψυχῆς. Ἡ ψυχὴ ποὺ ἁμαρτάνει αὐτὴ καὶ θὰ πεθάνει, λέει ἡ Γραφή. Δὲν εἶναι τέτοιος, ὅπως ὁ σωματικὸς θάνατος, ὁ θάνατος τῆς ψυχῆς, ἀλλὰ πολὺ χειρότερος. Ὁ θάνατος τῆς ψυχῆς εἶναι φρικτὸς καὶ φοβερός. Τί εἶναι ἡ νέκρωση τῆς ψυχῆς; Ὅπως τὸ σῶμα, τότε νεκρώνεται, ὅταν ἡ ψυχὴ παύει νὰ τὸ ζωοποιεῖ, ἔτσι καὶ ἡ ψυχὴ τότε νεκρώνεται, ὅταν παύσει νὰ τὴν ζωογονεῖ μὲ τὴν θεῖα ἐνέργειά του τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιο». Ἐπομένως ὁ θάνατος εἶναι κάτι ἀδιάφορο. «Ὁν γὰρ κακὸν ὁ θάνατος, ἀλλὰ κακὸν τὸ ἀποθανόντα κολάζεσθαι· οὐδὲ καλὸν ὁ θάνατος, ἀλλὰ καλὸν τὸ ἀπελθόντα σὺν Χριστῷ εἶναι· τὰ μετὰ θάνατον ἢ καλὰ ἢ κακὰ».**

Γίνεται, λοιπόν, φανερὸ πόση ἀξία δίνει ὁ Χριστιανισμὸς καὶ στὴν παρούσα ζωὴ. Ἡ κάθε στιγμὴ παίρνει ἰδιαίτερη σημασία, ἀφοῦ ἀπὸ αὐτὴν θὰ ἐξαρτηθεῖ τὸ αἰώνιο μέλλον μας. Ἀφοῦ ἡ ἄλλη ζωὴ δὲν θὰ εἶναι παρὰ ἡ συνέχεια τῆς ἐδῶ, μὲ πόση προσοχὴ πρέπει νὰ ἀσκεῖται καὶ νὰ βιώνεται. Θὰ εἴμαστε γιὰ πάντα, αἰώνια, αὐτὸ ποὺ εἴμαστε τώρα, αὐτὸ ποὺ ζοῦμε στὴν τωρινὴ μας ζωὴ. Ἐκεῖ στὴ βασιλεία τῶν οὐρανῶν ἡ ψυχὴ βρίσκει τὸ πλήρωμα τῆς χαρᾶς, τὴν ἐκπλήρωση ὅλων τῶν ὁμορφῶν πόθων της. Δὲν βρίσκει ἀπλῶς μιὰ ἀνάπαυση, μιὰ ἀνακούφιση ἀπὸ τὰ δεινὰ τῆς παρούσας ζωῆς. Οὔτε ζεῖ σὲ μιὰ κατάσταση ἀκίνησις. Ζεῖ σὲ μιὰ συνεχὴ ἀνακάλυψη τοῦ ἀνεξάντλητου θεϊκοῦ πλοῦτου. Κάθε φορὰ καὶ νέες ἀκτίνες θείας δόξας ἀποκαλύπτονται. Ἡ δόξα καὶ τὸ μεγαλεῖο τοῦ Θεοῦ δημιουργοῦν ὑψίστη ἱκανοποίηση, χωρὶς ποτὲ νὰ προκαλοῦν κορεσμὸ. Ἡ θέα τοῦ θεϊκοῦ μεγαλείου θὰ ἀποτελεῖ γιὰ κάθε ψυχὴ τὸ ὑψίστο ἀγαθόν.

Η ΘΥΣΙΑ ΘΕΜΕΛΙΟ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

Η ΚΡΙΣΗ που μαστίζει σήμερα την κοινωνία μας φαίνεται πιο καθαρά στην οικογένεια. Ο κλονισμός του γάμου, η αύξηση των διαζυγίων, ο πολλαπλασιασμός των μονογονεϊκών οικογενειών, οι ελεύθερες συμβιώσεις τί άλλο μαρτυρούν; Και η βαθύτερη αιτία, στις περισσότερες τουλάχιστον περιπτώσεις, είναι μία. Ήλειψε από τα σπίτια η αγάπη με την μορφή της θυσίας. Ξεχάστηκε το σύμβολο της θυσίας, ο Σταυρός. Τί σχέση μπορεί να έχει ο Σταυρός με τον γάμο και την οικογένεια; Και στη μια και στην άλλη περίπτωση βρίσκουμε την αγάπη. Γιατί ο Χριστός από αγάπη στον άνθρωπο υπέφερε το μαρτύριο του Γολγοθά. Ο ίδιος ο Ίησους διακήρυξε πως δεν υπάρχει πιο μεγάλη αγάπη από το να θυσιασθεί κανείς για εκείνον που αγαπά. Και ο Σταυρός είναι η πιο τρανή απόδειξη, ότι είμαστε οί αγαπημένοι του Θεού.

Τίποτε το μεγάλο, το ευγενικό, το ήρωικό δεν έγινε χωρίς θυσία. Υπόδειγμα θυσίας ο Κύριος. Στα Ίχνη Του βάδισαν τα πλήθη των αγίων, των μαρτύρων, των ήρώων της πίστεως. Στην ευγενική ψυχή τους έκαιγε δυνατά η φλόγα της αληθινής αγάπης που είναι πάντα πρόθυμη σε θυσίες. Η αγάπη στον Χριστιανισμό δεν είναι ποτέ έξω από τον χώρο της θυσίας. Η αγάπη προϋποθέτει το πνεύμα της θυσίας. Χωρίς αυταπάρνηση, χωρίς θυσία δεν υπάρχει αγάπη. Υπάρχει φλυαρία αγάπης. Γιατί η αληθινή αγάπη θεμελιώνεται στην άρνηση του υπερτροφικού εγώ. Έγωισμός και αγάπη είναι αδύνατον να συνυπάρξουν. Η αγάπη αποκλείει τον έγωισμό και ο έγωισμός την αγάπη. Το εγώ είναι πάντοτε η πιο μεγάλη απειλή για την αγάπη. Γι' αυτό και την αληθινή αγάπη την συναντάμε στην ανιδιοτελή προσφορά των ταπεινών ανθρώπων.

Πολλά παραδείγματα θα μπορούσαν να αναφερθούν. Παραδείγματα που δείχνουν πόσο η θυσία και ο ήρωισμός είναι συνυφασμένα με την ζωή της Εκκλησίας και την χριστιανική μας ιδιότητα. Οί συνεπείς Χριστιανοί είναι οί πρωτόποροι σε θυσίες για τους άλλους, αγωνιστές στον στίβο της αρετής και της κοινωνικής προσφοράς. Είναι οί σημαιοφόροι της αγάπης. Προσφέρουν την ζωή τους από αγάπη στον Χριστό και στους συνανθρώπους τους. Η ταπείνωση, το θεμέλιο της αγάπης και της θυσίας, είναι το χαρακτηριστικό τους γνώρισμα. Και ο ήρωισμός τους, με την υπομονή, την καρτερία, την ανοχή, την μακροθυμία, εκδηλώνεται σε όλες τις εκδηλώσεις της καθημερινής ζωής. Το μαρτύριο δεν είναι υπόθεση μιας στιγμής, συχνά είναι υπόθεση μιας ολόκληρης ζωής. Οί μεγαλόψυχοι, οί άνθρωποι της υπομονής, που σηκώνουν αγόγγυστα τον σταυρό τους, είναι οί άναίμακτοι μάρτυρες.

Έτσι είναι. Ο κάθε Χριστιανός καλεΐται στον

κοινωνικό, στον οικογενειακό στίβο να είναι ένας γενναίος αγωνιστής. Ένας μάρτυρας. Δεν θα δίνει βεβαίως την μαρτυρία του αίματος. Θα δίνει την μαρτυρία αυτή με την υπομονή και την ανεξικακία. Τί κι αν δεν τον ξεσκίσουν τα δόντια των θηρίων, όταν την ευαίσθητη καρδιά του την σχίζει καθημερινά ο βαθύς πόνος από δύσκολα οικογενειακά προβλήματα, από σωματικές ή ψυχικές αρρώστιες, από πνευματικά ή ήθικα δράματα προσφιλών του προσώπων. Το άναίμακτο μαρτύριο είναι πολλές φορές ακόμα πιο όδυνηρό. Ο πιστός θα χρειαστεί να σηκώσει τον σταυρό του ήρωικά, ίσως ισόβια. Και αυτό είναι απόδειξη χριστιανικής γνησιότητας.

Γράφει ο άγιος Μακάριος ο Αιγύπτιος: «Οί του Θεού άνθρωποι οφείλουν εντρέπεται (να ετοιμάσουν) έναντους εις άγωνα και άθλησιν... Οί Χριστιανοί οφείλουνι φέρειν τας θλίψεις, τας τε έξωθεν και τους ένδοθεν πολέμους, ίνα δια της υπομονής, τυπόμενοι, νικήσωσιν ή γάρ όδός του Χριστιανισμού ούτως έστιν. Όπου γάρ έστι το Πνεύμα το Άγιον, εκεί έπακολουθει ο διωγμός και ή πάλη... Διό (οί πιστοί) ούκ οφείλουνι ξενίζεσθαι: ανάγκη γάρ διώκεσθαι την αλήθειαν».

Εΐδος, λοιπόν, μαρτυρίου οί θλίψεις. Είναι η όδός του Χριστιανισμού, η στενή πύλη «**η άπάγουσα εις την ζωήν**». Είναι η παρουσία του Άγιου Πνεύματος που δημιουργεί την αύρα στο καμίνι της δοκιμασίας. Στο μαρτύριο, στο κάθε μαρτύριο, έχουμε αυτό το θαυμαστό: Ο θάνατος γίνεται ζωή, η φαινομενική ήττα θρίαμβος, η θυσία λύτρωση. Η θυσία που θεμελιώνεται στην αγάπη και θεμελιώνει την αγάπη.

Ό κάθε Χριστιανός καλεΐται να είναι ένας γενναίος αγωνιστής. Ένας μάρτυρας. Δεν θα δίνει βεβαίως την μαρτυρία του αίματος. Θα δίνει την μαρτυρία αυτή με την υπομονή και την ανεξικακία. Τί κι αν δεν τον ξεσκίσουν τα δόντια των θηρίων, όταν την ευαίσθητη καρδιά του την σχίζει καθημερινά ο βαθύς πόνος από δύσκολα οικογενειακά προβλήματα, από σωματικές ή ψυχικές αρρώστιες, από πνευματικά ή ήθικα δράματα προσφιλών του προσώπων. Όμως η παρουσία του Άγιου Πνεύματος δημιουργεί αύρα στο καμίνι της δοκιμασίας.

«Ἐν ἀρχῇ ἦν ὁ Λόγος, καὶ ὁ Λόγος ἦν πρὸς τὸν Θεόν, καὶ Θεὸς ἦν ὁ Λόγος. Οὗτος ἦν ἐν ἀρχῇ πρὸς τὸν Θεόν. Πάντα δι' αὐτοῦ ἐγένετο, καὶ χωρὶς αὐτοῦ ἐγένετο οὐδὲ ἓν ὃ γέγονεν. Ἐν αὐτῷ ζωὴ ἦν, καὶ ἡ ζωὴ ἦν τὸ φῶς τῶν ἀνθρώπων. Καὶ τὸ φῶς ἐν τῇ σκοτίᾳ φαίνει, καὶ ἡ σκοτία αὐτὸ οὐ κατέλαβεν. Ἐγένετο ἄνθρωπος ἀπεσταλμένος παρὰ Θεοῦ, ὄνομα αὐτῷ Ἰωάννης· οὗτος ἦλθεν εἰς μαρτυρίαν, ἵνα μαρτυρήσῃ περὶ τοῦ φωτός, ἵνα πάντες πιστεύσωσι δι' αὐτοῦ. Οὐκ ἦν ἐκεῖνος τὸ φῶς, ἀλλ' ἵνα μαρτυρήσῃ περὶ τοῦ φωτός. Ἦν τὸ φῶς τὸ ἀληθινόν, ὃ φωτίζει πάντα ἄνθρωπον ἐρχόμενον εἰς τὸν κόσμον. Ἐν τῷ κόσμῳ ἦν, καὶ ὁ κόσμος δι' αὐτοῦ ἐγένετο, καὶ ὁ κόσμος αὐτὸν οὐκ ἔγνω. Εἰς τὰ ἴδια ἦλθε, καὶ

ΚΥΡΙΑΚΗ 19 ΑΠΡΙΛΙΟΥ
ΑΓΙΟΝ ΠΑΣΧΑ
ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ Ἰω. α' 1-17
ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ Πράξ. α' 1-8

οἱ ἴδιοι αὐτὸν οὐ παρέλαβον. Ὅσοι δὲ ἔλαβον αὐτόν, ἔδωκεν αὐτοῖς ἐξουσίαν τέκνα Θεοῦ γενέσθαι, τοῖς πιστεύουσιν

εἰς τὸ ὄνομα αὐτοῦ, οἱ οὐκ ἐξ αἱμάτων, οὐδὲ ἐκ θελήματος σαρκός, οὐδὲ ἐκ θελήματος ἀνδρός, ἀλλ' ἐκ Θεοῦ ἐγεννήθησαν. Καὶ ὁ Λόγος σὰρξ ἐγένετο καὶ ἐσκήνωσεν ἐν ἡμῖν, καὶ ἐθεασάμεθα τὴν δόξαν αὐτοῦ, δόξαν ὡς μονογενοῦς παρὰ πατρός, πλήρης χάριτος καὶ ἀληθείας. Ἰωάννης μαρτυρεῖ περὶ αὐτοῦ καὶ κέκραγε λέγων· οὗτος ἦν ὃν εἶπον, ὃ ὀπίσω μου ἐρχόμενος ἔμπροσθέν μου γέγονεν, ὅτι πρῶτός μου ἦν. Καὶ ἐκ τοῦ πληρώματος αὐτοῦ ἡμεῖς πάντες ἐλάβομεν, καὶ χάριν ἀντὶ χάριτος· ὅτι ὁ νόμος διὰ Μωϋσέως ἐδόθη, ἡ χάρις καὶ ἡ ἀλήθεια διὰ Ἰησοῦ Χριστοῦ ἐγένετο».

ΔΥΟ ΜΕΓΑΛΑ ΔΩΡΑ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ

«...Ἡ χάρις καὶ ἡ ἀλήθεια διὰ Ἰησοῦ Χριστοῦ ἐγένετο»

Πολλὰ καὶ ἄφθονα εἶναι τὰ δῶρα τοῦ Ἀναστημένου Κυρίου μας. Ἀπὸ αὐτὰ ξεχωρίζουμε δύο, γιὰ τὰ ὁποῖα μᾶς κάνει λόγο ἡ σημερινὴ Εὐαγγελικὴ περικοπή: «**Ἡ χάρις καὶ ἡ ἀλήθεια**». Πολὺ χαρακτηριστικὰ σημειώνει ὁ εὐαγγελιστὴς Ἰωάννης. Ὁ νόμος δόθηκε διὰ τοῦ Μωϋσέως, δούλου τοῦ Θεοῦ. Ἡ χάρις καὶ ἡ ἀλήθεια ἦλθαν διὰ τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ.

Ἡ χάρις τοῦ Ἀναστημένου Χριστοῦ! Εἶναι μιά ὑπερφυσικὴ λάμψη ποὺ γέμισε τὰ σύμπαντα μὲ ἓνα ὑπερκόσμιο φῶς. «*Νῦν πάντα πεπληρωται φωτός, οὐρανός τε καὶ γῆ καὶ τὰ καταχθόνια...*» ψάλλει ἡ Ἐκκλησία μας. Εἶναι μιά θεία λάμψη ποὺ διαλύει τὰ σκοτάδια τῆς ἀπελπισίας μέσα στὰ ὁποῖα ζοῦσαν οἱ ἄνθρωποι πρὸ Χριστοῦ καὶ οἱ μαθητὲς πρὸ τῆς Ἀναστάσεως.

Μᾶς προσφέρεται μέσα στὸ χῶρο τῆς Ἐκκλησίας μας δωρεὰν διὰ μέσου τῶν ἀγίων Μυστηρίων.

Μὲ τὸ ἅγιο Βάπτισμα μᾶς δίνεται προσωπικὰ ἡ χάρις τοῦ Χριστοῦ. Εἶναι ἡ κορυφαία στιγμή ποὺ ὁ Τριαδικὸς Θεὸς φανερώνεται στὴν προσωπικὴ μας ζωὴ. Ὁ Θεὸς Πατέρας μᾶς ὀδηγεῖ ἀπὸ τὸ σκοτάδι στὸ φῶς. Ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς ντύνει τὴν ψυχοσωματικὴ μας γυμνότητα. «**Ὅσοι εἰς Χριστὸν ἐβαπτίσθητε, Χριστὸν ἐνεδύσασθε**». Καὶ τὸ Ἅγιο Πνεῦμα σφραγίζει τὸ σῶμα μας, ὅταν λέει ὁ ἱερέας: «*Σφραγὶς δωρεᾶς Πνεύματος Ἁγίου*», σφραγίζοντας σταυροειδῶς τὰ κύρια μέρη τοῦ σώματος.

Μὲ τὸ δεύτερο Βάπτισμα τὸ μυστήριον τῆς Μετανοίας καὶ Ἐξομολογήσεως, δίδεται ἡ ἄφεση τῶν ἁμαρτιῶν. Ξαναγεννιέται ὁ Χριστιανὸς καὶ λυτρώνεται ἀπὸ τὴν ἁμαρτία. Γεμίζει ἡ ψυχὴ του ἀπὸ τὴν χάριν τοῦ Σταυρωμένου καὶ Ἀναστημένου Κυρίου μας.

Μιά ψυχὴ ἔτοιμη νὰ κοινωνήσῃ τῶν Ἀχράντων Μυστηρίων. Μιά ψυχὴ ποὺ δὲν φοβᾶται οὔτε τὸ θάνατο, ἀφοῦ αἰσθάνεται λυτρωμένη ἀπὸ τὸ «κέντρον» του, τὴν ἁμαρτία.

Μὲ τὴν συχνὴ συμμετοχὴ τοῦ ὁ Χριστιανὸς σ' ὅλα τὰ Ἅγια Μυστήρια τῆς Ἐκκλησίας μας, νιώθει ἄφθονη τὴν χάριν τοῦ Κυρίου, γιὰτὶ εἶναι ἐνωμένος μὲ τὸν Νικητὴ τοῦ θανάτου. Ἐτσι ἀντιμετωπίζει μὲ γενναῖο φρόνημα τὴν μεγαλύτερη δοκιμασία γιὰ τὴν ἀνθρώπινη καρδιά, ποὺ εἶναι ὁ θάνατος.

Δεύτερο μεγάλο καὶ ἀκριβὸ δῶρο τοῦ Ἀναστημένου

Κυρίου μας εἶναι ἡ ἀλήθεια. Ὁ Κύριος Ἰησοῦς διεκήρυξε μπροστὰ στὸν Πιλάτο: «**Ἐγὼ γι' αὐτὸ γεννήθηκα καὶ γι' αὐτὸ ἔχω ἔλθει στὸν κόσμον, γιὰ νὰ κηρύξω τὴν ἀλήθεια. Καὶ κάθε ἓνας ποὺ αἰσθάνεται μέσα του διάθεση καὶ πόθο γιὰ τὴν ἀλήθεια, ἀκούει, δέχεται καὶ ἐφαρμόζει τὴ διδασκαλίαν μου**» (Ἰωάν. ιη' 37).

Πολὴ σπουδαία αὐτὴ ἡ διαβεβαίωση τοῦ Χριστοῦ μας. Ἀνεκτίμητη ἡ ἀξία της. Καθὼς ποὺ πιστεῖται καὶ αἰσθάνεται ὅτι κατάγεται ἀπὸ τὸν Θεὸ τῆς ἀλήθειας καὶ φλέγεται ἀπὸ τὴν ἱερὴ ἐπιθυμία νὰ μάθει καὶ νὰ ζήσει τὴν ἀλήθεια, αὐτὸς μόνον δέχεται πρόσχαρον καὶ ὀλοπρόθυμον τὴν ἀλήθεια τοῦ Χριστοῦ. Καὶ γίνεται φῶς τῆς ἀλήθειας καὶ υἱὸς τοῦ Θεοῦ, ὅπως γράφει ὁ ἀπόστολος Παῦλος: «**Ὅσοι ἐμπνέονται καὶ κυβερνῶνται ἀπὸ τὸ Πνεῦμα τῆς ἀλήθειας, εἶναι υἱοὶ Θεοῦ**» (Ρωμ. ν' 14).

Ἡ ἀλήθεια δὲν εἶναι ἀπλῶς ἓνα ἰδίωμα τοῦ Χριστοῦ. Ὁ Χριστὸς εἶναι ἡ ἀλήθεια. Τὸ διεκήρυξε ὁ ἴδιος: «**Ἐγὼ εἰμι ἡ ὁδὸς καὶ ἡ ἀλήθεια καὶ ἡ ζωὴ**» (Ἰωάν. ιδ' 6). Διπλαρὴ ἐγὼ εἶμαι ὁ ἀσφαλὴς δρόμος, ποὺ ὀδηγεῖ στὸν οὐρανὸ, ἐγὼ εἶμαι ἡ ἀπόλυτη καὶ καθαρὴ ἀλήθεια, ποὺ φωτίζει τὸν ἄνθρωπο γιὰ τὴ σωτηρία, ἐγὼ εἶμαι ἡ ζωὴ καὶ ὁ κορηγὸς τῆς αἰώνιας ζωῆς.

Γι' αὐτὸ καὶ ὁ Χριστὸς, ὁ Θεὸς τῆς ἀλήθειας, εὐαρεστεῖται καὶ ἀναπαύεται στοὺς ἀνθρώπους τῆς ἀλήθειας. Θεωρεῖ δικό του παιδί, τὸν ἄνθρωπο ποὺ λέει πάντοτε τὴν ἀλήθεια.

Θὰ μπορούσες νὰ πεῖς καὶ σὺ ἀδελφέ μου, ὅτι ἀναπαύσαι πάνω στὴν ἀλήθεια; Ἀγωνίζεσαι νὰ εἶσαι ἄνθρωπος τῆς ἀλήθειας ἢ μίπως μέσα σου κυριαρχεῖ ἡ ἀντίληψη ὅτι σήμερον μὲ τὸ ψέμα κανεὶς κερδίζει;

Μὴν ἀφήσεις τὴν ἀμφιβολία νὰ σοῦ δηλητηριάξῃ τὸν ψυχικὸ σου ὄργανισμό. Δέξου σὰν δῶρο θεόσταλο, τὰ δῶρα τοῦ Ἀναστημένου Ἰησοῦ: τὴν χάριν καὶ τὴν ἀλήθεια. Πίστεψε μὲ ὅλη σου τὴν καρδιὰ στὴ δύναμη ποὺ ἔχει ἡ ἀλήθεια. Νὰ εἶσαι πάντα μαζί μὲ τὴν ἀλήθεια. Νὰ ζεῖς «**ἐν ἀληθείᾳ**». Τότε θὰ ζεῖς συντροφιά μὲ τὸν Ἀναστημένο Κύριο, ποὺ εἶναι ἡ αὐτοαλήθεια καὶ ἡ πηγὴ κάθε εὐλογίας καὶ χάριτος. Τότε θὰ χαίρεσαι τὰ δῶρα τοῦ Ἀναστημένου Χριστοῦ μας καὶ ἡ ψυχὴ σου θὰ πλημμυρίζει ἀπὸ ἀγαλλίαση.

«Οὔσης ὀψίας, τῆ ἡμέρα ἐκείνη τῆ μιᾶ τῶν σαββάτων, καὶ τῶν θυρῶν κεκλεισμένων ὅπου ἦσαν οἱ μαθηταὶ

ΚΥΡΙΑΚΗ 26 ΑΠΡΙΛΙΟΥ ΤΟΥ ΘΩΜΑ

ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ Ἰω. κ' 19-31
ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ Πράξ. ε' 12-20

καὶ βάλω τὴν χεῖρά μου εἰς τὴν πλευράν αὐτοῦ, οὐ μὴ πιστεύσω. Καὶ μεθ' ἡμέρας ὀκτώ πάλιν ἦσαν ἔσω οἱ μαθηταὶ

συνηγμένοι διὰ τὸν φόβον τῶν Ἰουδαίων, ἦλθεν ὁ Ἰησοῦς καὶ ἔστη εἰς τὸ μέσον, καὶ λέγει αὐτοῖς· εἰρήνη ὑμῖν. Καὶ τοῦτο εἰπὼν ἔδειξεν αὐτοῖς τὰς χεῖρας καὶ τὴν πλευράν αὐτοῦ. Ἐχάρησαν οὖν οἱ μαθηταὶ ἰδόντες τὸν Κύριον. Εἶπεν οὖν αὐτοῖς ὁ Ἰησοῦς πάλιν· εἰρήνη ὑμῖν. Καθὼς ἀπέσταλκέ με ὁ πατήρ, καὶ γὰρ πέμπω ὑμᾶς. Καὶ τοῦτο εἰπὼν ἐνεφύσησε καὶ λέγει αὐτοῖς· λάβετε Πνεῦμα Ἅγιον· ἂν τινων ἀφῆτε τὰς ἁμαρτίας, ἀφίενται αὐτοῖς, ἂν τινων κρατῆτε, κεκράτηνται. Θωμᾶς δὲ εἶς ἐκ τῶν δώδεκα, ὁ λεγόμενος Δίδυμος, οὐκ ἦν μετ' αὐτῶν ὅτε ἦλθεν ὁ Ἰησοῦς. Ἔλεγον οὖν αὐτῷ οἱ ἄλλοι μαθηταὶ· ἑωράκαμεν τὸν Κύριον. Ὁ δὲ εἶπεν αὐτοῖς· ἂν μὴ ἴδω ἐν ταῖς χερσίν αὐτοῦ τὸν τύπον τῶν ἥλων, καὶ βάλω τὸν δάκτυλόν μου εἰς τὸν τύπον τῶν ἥλων,

αὐτοῦ καὶ Θωμᾶς μετ' αὐτῶν. Ἔρχεται ὁ Ἰησοῦς τῶν θυρῶν κεκλεισμένων, καὶ ἔστη εἰς τὸ μέσον καὶ εἶπεν· εἰρήνη ὑμῖν. Εἶτα λέγει τῷ Θωμᾶ· φέρε τὸν δάκτυλόν σου ὧδε καὶ ἴδε τὰς χεῖράς μου, καὶ φέρε τὴν χεῖρα σου καὶ βάλε εἰς τὴν πλευράν μου, καὶ μὴ γίνου ἄπιστος, ἀλλὰ πιστός. Καὶ ἀπεκρίθη Θωμᾶς καὶ εἶπεν αὐτῷ· ὁ Κύριός μου καὶ ὁ Θεός μου. Λέγει αὐτῷ ὁ Ἰησοῦς· ὅτι ἐώρακάς με, πεπίστευκας· μακάριοι οἱ μὴ ἰδόντες καὶ πιστεύσαντες. Πολλὰ μὲν οὖν καὶ ἄλλα σημεῖα ἐποίησεν ὁ Ἰησοῦς ἐνώπιον τῶν μαθητῶν αὐτοῦ, ἃ οὐκ ἔστι γεγραμμένα ἐν τῷ βιβλίῳ τούτῳ· ταῦτα δὲ γέγραπται ἵνα πιστεύσητε ὅτι Ἰησοῦς ἐστὶν ὁ Χριστὸς ὁ υἱὸς τοῦ Θεοῦ, καὶ ἵνα πιστεύοντες ζωὴν ἔχητε ἐν τῷ ὀνόματι αὐτοῦ».

ΜΗΝΥΜΑ ΧΑΡΑΣ

«Ἐχάρησαν... οἱ μαθηταὶ ἰδόντες τὸν Κύριον».

Τὸ σάλπισμα τῆς χαρᾶς μᾶς δίνουν οἱ μαθητὲς τοῦ Κυρίου μας, μετὰ τὴν Ἀνάστασή Του. Μέχρι ἐκείνη τὴ στιγμή πού παρουσιάστηκε ὁλοζώντανος μπροστά τους, μαῦρα πέπλα ἀπελπισίας τοὺς τύλιγαν. Τώρα πού ἀτενίζουν ἀναστημένο τὸν Διδάσκαλό τους, μὲ τὸ δοξασιμένο σῶμα του, γεμίζουν οἱ καρδιές τους ἀπὸ χαρὰ.

Ἀλλὰ ἡ χαρὰ τῆς Ἀναστάσεως δὲν γέμισε μόνο τὶς καρδιές τῶν ἁγίων Ἀποστόλων. Ἀπὸ τὸ ἀρχοντικὸ ἐκεῖνο σπίτι τῆς Ἱερουσαλήμ, ἀπλώθηκε στὰ πέρατα τοῦ κόσμου. Καὶ εἶναι αὐτὴ ἡ χαρὰ τοῦ Χριστοῦ, ἡ χαρὰ ἀπὸ τὴν Ἀνάστασή του μιὰ διαφορετικὴ χαρὰ. Μιὰ μεγάλη χαρὰ. Μιὰ γνήσια καὶ πνευματικὴ χαρὰ.

Ὁ πόθος γιὰ τὴ χαρὰ εἶναι ἀπὸ τὸν Θεὸ βαλμένος μέσα στὴν ἀνθρώπινη καρδιά. Ἡ χαρὰ εἶναι τὸ πρῶτο καὶ τὸ ἔσχατο αἶτημα τοῦ ἀνθρώπου. Ἀπὸ τὶς κορυφές ὡς τὰ πιδ χαμηλὰ σημεῖα τῆς κοινωνικῆς ζωῆς, ἡ χαρὰ εἶναι ἡ μεγάλη ἀναζήτηση τῆς ψυχῆς.

Ὅμως ἡ χαρὰ δὲν εἶναι ψυχολογικὸ φαινόμενο πού ἐξαρτᾶται ἀπὸ ἐξωτερικὰ γεγονότα. Τὰ ἐξωτερικὰ γεγονότα τοῦ κόσμου τούτου, διαδέχονται τὸ ἓνα τὸ ἄλλο. Ἔρχονται καὶ παρέρχονται. Θὰ ἦταν φοβερὴ παγίδα ν' ἀναζητήσει ὁ ἄνθρωπος σ' αὐτὰ τὴν πηγὴ τῆς χαρᾶς του. Γιατί, ἀναζητώντας τὴ χαρὰ σὲ μεταβλητοὺς παράγοντες, τὴν κάνει ἐφήμερη. Καὶ ἐδῶ θὰ πρέπει νὰ διακρίνουμε τὴ χαρὰ πού διψᾶει ἡ ψυχὴ μας, ἀπὸ τὶς παραποιήσεις τῆς χαρᾶς.

Ἡ πατρίδα τῆς χαρᾶς εἶναι μέσα μας. Δὲν ἐλαττώνεται ἀπὸ τὶς δύσκολες συνθῆκες, οὔτε μεγαλώνει ἀπὸ τὰ πλούτη καὶ τὶς διασκεδάσεις. Ἀπόδειξη ὅτι ὑπάρχουν ἄρρωστοι, φτωχοὶ, δοκιμασμένοι ἄνθρωποι, πού ἀστράφτουν ἀπὸ εὐχαρίστηση καὶ γαλήνη. Καὶ ὑπάρχουν βαθύπλουτοι καὶ πολυφημισμένοι, πού θεωροῦνται ἀξιοζήλευτοι κι' ὅμως μονολογοῦν θλιβερά: «Δὲν γνώρισα ποτέ μου τὴν χαρὰ καὶ τὴν εὐτυχία». Καὶ κατανοῦν μερικοὶ καὶ στὴν αὐτοκτονία.

Τὸ μήνυμα τῆς χαρᾶς πού μᾶς ἔφερε ὁ Ἀναστημένος Κύριός μας, εἶναι μιὰ δύναμη ὑπερφυσικὴ. Εἶναι ἓνα δῶρο τῆς Ἀναστάσεώς Του. Μὲ τὸ δῶρο αὐτό, μὲ τὴ δύναμη αὐτή, ἀγωνίζονται οἱ πιστοὶ καὶ νικοῦν τὸν πόνο

καὶ τὴ θλίψη. Ἔτσι οἱ θλίψεις πού ἐπιτρέπει ὁ Κύριός μας, δὲν εἶναι οἱ πέτρες πού μᾶς κάνουν νὰ σκοντάψουμε, ἀλλὰ γίνονται τὰ σκαλοπάτια γιὰ ν' ἀνέβουμε ψηλότερα.

Ὅταν λοιπὸν συμφιλωθοῦμε μὲ τὴν θλίψη μας καὶ τὴν ἀντιμετωπίζουμε μὲ ὑπομονὴ καὶ πίστη τότε γίνεται τὸ οἰκοδομικὸ ὑλικὸ τῆς προσωπικότητάς μας.

Τότε μπορούμε νὰ μποῦμε στὸ πνεῦμα τῆς Ἁγίας Γραφῆς, ὅταν μᾶς παραγγέλλει: «**Πᾶσαν χαρὰν ἠγήσασθε, ἀδελφοί μου, ὅταν πειρασμοῖς περιπέσητε ποικίλοις...**» ὁ ἀδελφός Θεὸς Ἰάκωβος. Καὶ ὁ ἀπόστολος Παῦλος ἀπὸ τὴν προσωπικὴ του ἐμπειρία μᾶς λέει: «**Χαίρω ἐν τοῖς παθήμασί μου**». Καὶ μέσα ἀπὸ τὴν φυλακὴ τῆς Ρώμης, γράφει στοὺς Φιλιππησίους: «**Χαίρετε ἐν Κυρίῳ πάντοτε· πάλιν ἔρῳ χαίρετε**».

Σχολιάζοντας τὰ λόγια αὐτὰ τοῦ ἀποστόλου Παύλου ὁ ἱερός Χρυσόστομος γράφει: «**Δὲν εἶπε ἀπλῶς “χαίρετε πάντοτε”, ἀλλὰ πρόσθεσε τὴν αἰτία τῆς ἀδιάκοπης χαρᾶς, λέγοντας, “χαίρετε ἐν Κυρίῳ πάντοτε”**». Ἐκεῖνος πού χαίρει τὴ χαρὰ, πού πηγάζει ἀπὸ τὸν σύνδεσμο μὲ τὸν Χριστό, κανένα περιστάτικὸ δὲν θὰ μπορέσει νὰ τοῦ τὴν ἀφαιρέσει. Γιατί ὅλα ἐκεῖνα γιὰ τὰ ὁποῖα καίρουμε εἶναι ἄστατα καὶ εὐμετάβολα καὶ εὐκόλα ἀλλοιώνονται. Καὶ δὲν ἔχουν αὐτὸ μόνο τὸ κακό. Γιατί κι ἂν παραμείνουν δὲν προσφέρουν τόση χαρὰ, ὥστε νὰ ἐξουδετερώσουν καὶ ἐπισκιάσουν τὴν λύπη πού ἔρχεται ἀπὸ ἄλλα πράγματα. Ὁ σεβασμὸς ὅμως τοῦ Θεοῦ ἔχει καὶ τὶς δύο αὐτὲς ιδιότητες. Εἶναι σταθερὸς καὶ ἀσάλευτος καὶ τόση χαρὰ ἀναβλύζει, ὥστε καθόλου νὰ μὴν ἐπηραζόμαστε ἀπὸ τὰ δυσάρεστα τῆς ζωῆς. Γιατί ἐκεῖνος πού σέβεται τὸν Θεό, ὅπως πρέπει καὶ στηρίζει σ' Αὐτὸν τὸ θάρρος του, ἔχει τὴ ρίζα τῆς χαρᾶς καὶ τὴν πηγὴ κάθε εὐθυμίας... Καὶ τὸ πιδ ἀξιοθαύμαστο εἶναι, ὅτι ἐνῶ τὰ λυπηρὰ δὲν λείπουν, αὐτὸς ἐξακολουθεῖ νὰ χαίρεται.

Ἄς προσέξουμε, λοιπόν, τὸ μήνυμα αὐτὸ τῆς χαρᾶς, τὸ μεγάλω μυστικὸ τῆς χαρᾶς τοῦ ἀποστόλου Παύλου: Τὸ «**ἐν Κυρίῳ**». Ἀπὸ τὸ στενὸν σύνδεσμό μας μὲ τὸν Χριστό, θὰ ἀντλοῦμε, ὅπως ὁ Ἀπόστολος τῶν Ἑθνῶν, συνεχῶς τὴν ὑπερφυσικὴ δύναμη τῆς χαρᾶς.

«Τίς ἀποκυλίσει ἡμῖν τὸν λίθον;»

ΜΙΑ ΣΥΜΒΟΥΛΗ τόσο λογική. Νὰ μὴν ἐπιχειρεῖ κανεὶς ἀπὸ τὴν ἀρχὴ τὰ ἀκατόρθωτα, τὰ ἀδύνατα. Τὸ συμβουλεύει ἡ πείρα, τὸ συνιστᾷ ἡ φρόνησι. Ποιὸς δὲν βρέθηκε σὲ μιὰ τέτοια δυσκολία; Νὰ ἐπιχειρήσω; Μὰ αὐτὸ εἶναι ἀδύνατο, ἀκατόρθωτο, ματαιοπονία. Καταδικασμένο σὲ ἀποτυχία, μᾶς ψιθυρίζει ἡ κοινὴ λογική.

Κάτι τέτοιο κυριαρχοῦσε καὶ στὶς ἀνήσυχες καὶ λυπημένες καρδιὲς τῶν Μυροφόρων, ποὺ ἔνιωθαν ἀδύναμες, βαδίζοντας πολὺ πρῶι, γιὰ νὰ ἀλείψουν τὸ σῶμα τοῦ Ἰησοῦ: «**Τίς ἀποκυλίσει ἡμῖν τὸν λίθον ἐκ τῆς θύρας τοῦ μνημείου;**» (Μάρκ. ιστ' 3). Ποιὸς θὰ παραμερίσει τὴ μεγάλη αὐτὴ πέτρα ἀπὸ τὴν εἴσοδο τοῦ μνημείου; Ποιός;

Καμιὰ ἐλπίδα καὶ ἀπὸ πουθενά. Ὅλα τοὺς βεβαιώνουν γιὰ τὸ μάταιο τῆς ἐπιχειρήσεως. Ὁ λίθος τοῦ μνήματος εἶχε γίνεαι ἡ ταφόπετρα ὄχι μόνο τοῦ ἀγαπημένου τους Διδασκάλου, ἀλλὰ καὶ τῆς ἐλπίδας τους. Ποιὸς θὰ μπορούσε τώρα νὰ ἀναστήσει τὶς μεγάλες προσδοκίες τους; «**Τίς;**» Ἄνθρωπος κανεὶς. Καὶ ὅμως ὁ λίθος ἀποκεκλύσται. Ἀποκεκλύσται ἀπὸ Ἐκεῖνον ποὺ τὸ ἀδύνατον δὲν ὑπάρχει. «**Παρὰ τῷ Θεῷ οὐκ ἀδυνατήσεται πᾶν ρῆμα**» (Λουκᾶ α' 37).

Ἔτσι εἶναι. Γιὰ τὴν χριστιανικὴ ζωὴ ἡ λέξη ἀδύνατον δὲν ὑπάρχει. Τὴν ἔχει διαγράψει Ἐκεῖνος ποὺ διακήρυξε ὅτι «**παρὰ τῷ Θεῷ πάντα δυνατὰ ἐστίν**» (Ματθ. ιθ' 26). Εἶναι μιὰ ψηλαφητὴ πραγματικότητα καὶ μιὰ βιωματικὴ ἐμπειρία ποὺ τὴν ἔζησαν ὄχι μόνο οἱ Μυροφόρες, ἀλλὰ καὶ ἀναρίθμητα πλήθη πιστῶν.

Τίμια καὶ ἀληθινὰ ποθοῦμε καὶ ἀγωνιζόμεστε γιὰ μιὰ ἀνώτερη ζωὴ, πάνω ἀπὸ τὶς μικρότητες καὶ τὰ πάθη. Σκύβουμε

μέσα μας καὶ ἐξετάζουμε τὸν ἐσωτερικὸ μας κόσμο. Κάνουμε μιὰ ἐνδοσκοπήσι. Καὶ παρατηροῦμε. Καὶ τί δὲν βλέπουμε; Καὶ προπαντὸς τί δὲν αἰσθανόμεστε; Ἐνας ὀγκόλιθος βαρὺς καὶ ἀμετακίνητος, ποὺ ὀρθώνεται σὰν ἄγνοο βουνό, μᾶς πιέζει καὶ μᾶς συνθλίβει. Ὁ λίθος ὁ μέγας τοῦ ἐγωισμοῦ, ποὺ κλείνει τὴ θύρα τῆς ἀδελφικῆς ἐπικοινωνίας, ποὺ θάβει τὴν ἀγάπην, ποὺ φυλακίζει τὴ χαρὰ τῆς προσφορᾶς, τῆς συγγνώμης, ἀποτελεῖ θλιβερὴ πραγματικότητα γιὰ ὅλους μας ἀνεξαιρέτως.

Καὶ ὅμως ὁ λίθος αὐτὸς ὁ μέγας καὶ ἀμετακίνητος, μὲ τὶς φτωχὲς ἀνθρώπινες δυνάμεις, μετακινεῖται μὲ τὴ δύναμιν καὶ τὴ χάριν τοῦ Σωτῆρα Χριστοῦ. Καὶ δὲν εἶναι μόνο ἡ δύναμιν. Εἶναι ἡ ἔμπνευση ποὺ μᾶς προσφέρει ἡ παρουσία, τὸ ἀνεπανάληπτο παράδειγμά Του. Αὐτὴ ἡ ζωντανὴ παρουσία δὲν μετακίνησε ἀπλῶς ἓνα «**λίθον μέγα**». Μετακίνησε ὀλόκληρο τὸν κόσμο ἀπὸ τὴν τυραννία τοῦ μίσους καὶ τῆς ἔχθρας στὸν χώρο τῆς ἐλευθερίας τῆς χριστιανικῆς ἀγάπης.

Ὁ Σταυρὸς ἔγινε ὁ μοχλὸς ποὺ μετακίνησε τὴν ἀνθρωπότητα ἀπὸ τὴν ἐξουσία τοῦ Ἄδῃ στὸ φωτεινὸ βασίλειο τῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ. Πῶς; Τὸ μίσος σταύρωσε τὴν ἀγάπην, ἀλλὰ ἡ ἀγάπην νίκησε τὸ μίσος. Καὶ

αὐτὴ ἡ δύναμιν τῆς ἀγάπης μένει ἀπὸ τότε ἡ δύναμιν τῶν πιστῶν.

Νὰ ὑπομένεις τοὺς βασανιστὲς σου, γιὰ τί δὲν μπορεῖς νὰ κάνεις διαφορετικά, εἶναι κάτι σημαντικό. Νὰ μπορεῖς ὅμως νὰ τοὺς συντρίψεις καὶ ἐσὺ νὰ τοὺς ἀνέχεσαι ἀπὸ μεγαλοψυχία, νὰ προσεύχεσαι γι' αὐτοὺς καὶ νὰ τοὺς συγχωρεῖς, νὰ τοὺς ἀγαπᾷς, εἶναι κάτι τὸ ἀσύλληπτο. Κάτι ποὺ μόνο ὁ θεάνθρωπος Κύριος πέτυχε. Κάτι ποὺ πετυχαίνουν καὶ ὅσοι ὑψώνουν τὸν Σταυρὸ μέσα στὴν καρδιά τους.

«**Τίς ἀποκυλίσει**», τοὺς ποικιλόμορφους πειρασμοὺς τῆς ὑλιστικῆς ζωῆς, τῆς σαρκολατρίας ποὺ ἀπειλοῦν σήμερα καὶ καταρρακώνουν τὴν κοινωνία, τὴν οἰκογένεια, τὴ νεολαία; Ἀκατόρθωτο φαίνεται στὴν ἀδύνατη ἀνθρώπινη φύσιν. Κατορθωτὸ βροντοφωνοῦν, ὅσοι ἀτενίζουν τὶς πληγὲς στὸ ἄχραντο σῶμα τοῦ Λυτρωτῆ μας καὶ δὲν θέλουν νὰ παρατείνεται τὸ ὄδυνηρὸ μαρτύριό Του.

«**Τίς ἀποκυλίσει**» τὸν «**λίθο**» τοῦ φόβου, τῆς ἀγωνίας ποὺ πιέζει τὶς καρδιές; Ποιὸς ἄλλος ἀπὸ τὸν ἀναστάντα Κύριο ποὺ μᾶς ἀπάλλαξε ἀπὸ τὴ δουλεία τῆς ἀμαρτίας καὶ τὸν τρόπο τοῦ θανάτου; Μὲ τὸν Χριστὸ δὲν ἐπιχειρεῖς τὰ ἀδύνατα. Κατορθώνεις τὰ ἀδύνατα.

ZQH

Ὁρθόδοξον Χριστιανικὸν Περιοδικόν.

Ὁργανον Ἀδελφότητος Θεολόγων ἢ «ZQH»

Κυκλοφορεῖ κάθε μῆνα.

Ἐκδότης: Ἀδελφότης Θεολόγων ἢ «ZQH» Σ.Α., Ἰπποκράτους 189, 114 72 Αθήνα.

Τηλ.: 210 64 28 331, FAX: 210 64 63 606.

Διευθυντὴς Συντάξεως: Γεώργιος Β. Μελέτης, Ἰπποκράτους 189, 114 72 Αθήνα.

Ἐκτύπωση: «Λυχνία Α.Ε.», Ἀνδραβίδας 7, 136 71 Χαμόμυλο - Ἀχαρῶν.

Τηλ.: 210 3410436, FAX: 210 3425967, www.lychnia.gr

ΚΩΔΙΚΟΣ: 01 1290

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: 10 €

Ἀποστέλλεται μὲ ἐπιταγὴ ἢ εἰς γραμματόσημα εἰς τὸ Γραφεῖον τοῦ Περιοδικοῦ:

Ἰπποκράτους 189, 114 72 ΑΘΗΝΑΙ ἢ καταβάλλεται εἰς τὰ Βιβλιοπωλεῖα μας.

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ (ΑΕΡΟΠΟΡΙΚΩΣ) Γιὰ ὅλες τὶς χώρες: 25 € Κύπρος: 15 €

ΜΕΓΑΛΕΣ ΜΟΡΦΕΣ

ΣΑΜΟΥΗΛ Ο ΠΡΟΦΗΤΗΣ

4

ΕΜΠΝΕΥΣΜΕΝΟΣ ΑΝΟΡΘΩΤΗΣ

Ὁ Σαμουὴλ εἶναι πιά ὄριμος ἄνδρας. Ἡ φήμη του σὰν προφήτη ἔχει παντοῦ ἐπιβληθεῖ. Διότι ὅσα εἶπε ὁ Θεὸς μέσω αὐτοῦ ὅλα ἐκπληρώθηκαν τελείως.

Καὶ νά. Οἱ Ἰσραηλίτες καταδικάστηκαν καὶ ἓνα τμήμα τους ὑποδουλώθηκε στοὺς Φιλιστῆιους. Τὰ ἀσεβῆ παιδιὰ τοῦ Ἡλὶ, ὁ Ὅφνι καὶ Φινεὲς σκοτώθηκαν καὶ μέσα σὲ μιὰ μέρα 30.000 πολεμιστὲς σφάχτηκαν ἄγρια.

Αὐτὸς ὁ ἀρχιερέας, ὅταν ἔμαθε τὴν καταστροφὴ καὶ μάλιστα ὅτι οἱ ἐχθροὶ αἰχμαλώτισαν καὶ αὐτὴ τὴν Κιβωτὸ τῆς Διαθήκης, ἔμεινε ἐμβρόντιος, ἔπεσε ἀπὸ τὸν θρόνο του καὶ βρῆκε ἄμεσο θάνατο (Α΄ Βασ. δ΄).

Τώρα ὁ Σαμουὴλ παίρνει ἀπὸ τὸν Θεὸ τὴν ἐντολὴ νὰ δράσει ἐντονότερα. Γίνεται Κριτής, δηλαδὴ ἀνώτατος ἄρχοντας τοῦ κράτους. Τὸ μέλλον, αὐτὴ ἡ ὑπαρξὴ καὶ ἡ ζωὴ τοῦ Ἰσραὴλ βρίσκονται πιά στὰ χέρια του. Ἀποτελεῖ τὴν μόνη ἐλπίδα τοῦ ἔθνους.

Ὁ Σαμουὴλ γνώστης τῆς προγονικῆς ἱστορίας, μελετητὴς βαθὺς τοῦ νόμου τοῦ Θεοῦ, φωτισμένος καὶ θεοκίνητος προφήτης, εἶχε ἐμβαθύνει κατὰ τρόπο φωτεινὸ στὴν ἱστορία τοῦ λαοῦ του καὶ εἶχε συλλάβει τὸ βαθύτερο νόημά της.

Ἀντιλήφθηκε ὅτι ἡ κρίση ποὺ πίεζε συνθλιπτικὰ τὸν Ἰσραὴλ, ἦταν προπαντὸς καὶ κυρίως κρίση ἠθικῆ. Καὶ ὅτι ἐπομένως ἡ ποικίλη κακοδαιμονία του ὀφειλόταν στὴν ἀπομάκρυνσή του ἀπὸ τὸν ἀληθινὸ Θεὸ καὶ ἀπὸ τὸν δρόμο τῆς ἀρετῆς καὶ κατ' ἀκολουθία στὴ δουλεία του στὶς προλήψεις καὶ δεισιδαιμονίες τῆς εἰδωλολατρίας. Γι' αὐτό, αὐτὴν ἀκριβῶς τὴν ἀποστασία, ποὺ συνέτριψε τὸ φρόνημα τοῦ λαοῦ καὶ ἔκανε τὸν Ἰσραὴλ δούλο τῶν Φιλιστῆιων, ζητᾷ νὰ χτυπήσει ὁ ἐμπνευσμένος προφήτης.

Ξέρει ὁ θεοφώτιστος προφήτης ὅτι πηγὴ ἀνεξάντλητης δυνάμης γιὰ ἓνα λαὸ ἀποτελεῖ ἡ ἀληθινὴ θρησκεία, ποὺ ἐμφυσᾷ νέα ζωὴ στὸ μαραμμένο καὶ μισοπεθαμένο κρατικὸ σῶμα καὶ θεμελιώνει τὴ ζωὴ τοῦ ἔθνους στοὺς αἰώνιους καὶ ἀπαρασάλευτους νόμους τῆς ἠθικῆς, τῆς ἐντιμότητας καὶ τῆς αὐτοπειθαρχίας.

Μὲ τὴν πεποίθησιν αὐτὴ ὁ Σαμουὴλ προχωρεῖ στὴ θρησκευτικὴ ἀναμόρφωση καὶ ἀναγέννησιν τοῦ λαοῦ του. Καὶ οἱ προσπάθειές του δὲν ἄργησαν ν' ἀποδώσουν ἄφθονους τοὺς καρπούς τους.

Δὲν πέρασε παρὰ λίγος καιρὸς καὶ ὁ Ἰσραὴλ πληγωμένος βαθιὰ στὴν ἔθνικὴ καὶ θρησκευτικὴ ψυχὴ του, γιὰ τὸ ἄθλιο κατάντημα στὸ ὁποῖο τὸν ἔφερε ἡ εἰδωλολατρικὴ ἀποπλάνησή του στράφηκε γεμάτος μετάνοια καὶ λύπη στὸν Θεὸ τῶν πατέρων του. **«Καὶ ἐπέβλεψε πᾶς οἶκος Ἰσραὴλ ὀπίσω Κυρίου»** (Α΄ Βασ. ζ΄ 2).

Ὁ Σαμουὴλ χρησιμοποιεῖ αὐτὴ τὴν εὐκαιρία καὶ

προσπαθεῖ νὰ ἐπιτύχει τὴν πλήρη ἀνόρθωση τῆς θρησκευτικῆς ψυχῆς τοῦ λαοῦ. Δὲν ζητᾷ ὁ θαυμάσιος αὐτὸς ἡγέτης ἀπλῶς μιὰ ἐπιστροφή. Τὴν θέλει βαθιὰ καὶ εἰλικρινῆ καὶ ὀλοκληρωτικὴ στὶς πνευματικὲς καὶ ἠθικὲς ἀξίες.

«Καὶ εἶπε Σαμουὴλ πρὸς πάντα οἶκον Ἰσραὴλ λέγων· εἰ ἐν ὅλῃ καρδίᾳ ὑμῶν, ὑμεῖς ἐπιστρέφετε πρὸς Κύριον, περιέλετε θεοὺς ἄλλοτρίους ἐκ μέσου ὑμῶν». Ἐὰν ἡ μετάνοιά σας εἶναι ἀληθινή, τότε ν' ἀφαιρέσετε ἀπὸ ἀνάμεσά σας τοὺς ψεύτικους ξένους θεοὺς, νὰ διακόψετε κάθε σχέση μὲ τὴν εἰδωλολατρεία καὶ τὴ ζωὴ της καὶ νὰ δουλεύσετε πιά μὲ πνεῦμα προθυμίας καὶ πλήρους ὑποταγῆς στὸν Κύριο καὶ Θεό. **«Ἐτοιμάσατε τὰς καρδίας ὑμῶν πρὸς Κύριον καὶ δουλεύσατε αὐτῷ μόνῳ»** (Α΄ Βασ. ζ΄ 3).

Καὶ ὅταν **«ἀφαίρεσαν τὶς εἰδωλολατρικὲς θεότητες καὶ ἐδούλευσαν τῷ Κυρίῳ μόνῳ καὶ ἐνήστευσαν.. καὶ εἶπαν· ἡμαρτήκαμεν ἐνώπιον Κυρίου»** (Α΄ Βασ. ζ΄ 4,6), τότε ὁ Σαμουὴλ προχώρησε στὸ ἔργο του μὲ νέο θάρρος. Εἶχε πετύχει στὴν πρώτη του προσπάθεια, στὴν ἠθικὴ καὶ θρησκευτικὴ ἀνόρθωση τοῦ λαοῦ του. Τώρα μπορούσε νὰ προχωρήσει στὸ δεύτερο βῆμα: στὴν ἔθνικὴ ἀνόρθωση τοῦ Ἰσραὴλ.

Ἔτσι ἐργάζονται οἱ ἐμπνευσμένοι ἡγέτες. Καὶ ἔτσι ἀντιμετωπίζονται οἱ κρίσιμες καταστάσεις. Μὲ ὀρθὴ ἀντίληψη καὶ βαθιὰ γνώση τῆς πραγματικότητας, μὲ πίστη, μὲ παλμό.

Γιὰ τὸν φωτισμένον ἡγέτη πιστεύουν ὅτι οἱ λαοὶ πέφτουν, ὅταν πέφτει καὶ ἐξασθενεῖ ἡ ζωοποιὸς θρησκευτικότητά τους καὶ ὅτι τὰ ἔθνη καταλήγουν στὴν ἔσχατη κακοδαιμονία, ὅταν τὰ μαστίζει ἠθικὴ κρίση καὶ θρησκευτικὴ κατὰπτωση. Καὶ δὲν ἀρχίζουν τὸ ἔργο τῆς ἀνόρθωσης παρὰ ἀπὸ τὰ θεμέλια, ἀπὸ τὴν ἀποκατάστασιν τῆς ἠθικῆς καὶ ψυχικῆς εὐρυθμίας τῶν λαῶν.

Ἐνῶ σήμερα, Ἄντι νὰ χτυπήσουν τὴ ρίζα τοῦ κακοῦ, ἀντὶ νὰ θεραπεύσουν τὴν ἠθικὴ κρίση ποὺ μαστίζει ἔθνη καὶ λαοὺς, οἱ ἄρχοντες σχεδὸν κατὰ κανὸν δείχνουν ἐξαιρετικὴ προσοχὴ στὰ δευτερεύοντα. Κατεξαντλοῦνται στὶς συσκέψεις καὶ συνεδριάσεις καὶ στὴν κατάστρωση σχεδίων καὶ προγραμμάτων, ποὺ μόνον τους εἶναι ἀνίκανα νὰ βελτιώσουν τὴν κατάσταση ἐφόσον μένει πυορροοῦσα ἡ ἠθικὴ πληγὴ.

Ὁ Σαμουὴλ πέτυχε γιὰ τὴν καθάρισιν πρῶτα τὶς ἠθικὲς πληγές, διότι θεμελίωσε τὴν κρατικὴ ἀνόρθωση πάνω στὴ συνειδητὴ θρησκευτικότητά, πάνω στὴν ἠθικὴ καὶ ψυχικὴ ἀνόρθωση τοῦ λαοῦ του, πάνω στὶς πνευματικὲς δυνάμεις.

(Συνεχίζεται)

ΠΙΣΩ ΑΠΟ ΤΟ ΓΟΛΓΟΘΑ Η ΑΝΑΣΤΑΣΗ

ΤΗΝ ώρα που οί καμπάνες θα στέλνουν χαρμόσυνο τὸ μήνυμα τῆς Ἀναστάσεως καὶ θα διαλαλοῦν στὰ πέρατα τῆς γῆς τὴ νίκη τῆς ἀγάπης ἀπέναντι στὸ μίσος, ἡ ἀγωνία καὶ ὁ φόβος θα ἀπλώνονται σὲ πολλὰ σημεῖα τοῦ πλανήτη μας. Οἱ ἰσχυροὶ τῆς γῆς δὲν ἐννοοῦν νὰ συνεντισθοῦν. Καθημερινῶς, μὲ τὴν ὑπεροπτικὴ καὶ ἄφρονα τακτικὴ τους, ἐνθαρρύνουν καὶ δημιουργοῦν νέες ἐστίες ἀναφλέξεως παθῶν καὶ ἀντεκδικήσεων. Τὰ δάκρυα καὶ ὁ πόνος ἑκατομμυρίων ἀθῶων ὑπάρξεων δὲν τοὺς συγκινοῦν. Τοὺς συγκινοῦν οἱ πετρελαιοπηγές καὶ ἀδρανοῦν γιὰ τὶς βασανισμένες ψυχές, γιὰ τὸ δίκαιο τῶν ἀδελφῶν μας, γιὰ τοὺς βανδαλισμοὺς καὶ τοὺς ἐμπρησμοὺς τῶν ὀρθοδόξων ναῶν καὶ μοναστηριῶν σὲ ὄλο τὸν κόσμο. Ὅπως ἄλλοτε οἱ ἐμπαθεῖς Φαρισαῖοι συνωμοτοῦσαν κατὰ τοῦ Ἀθῶου μὲ τὸ πρόσχημα τῆς «ἐννόμου τάξεως», ἔτσι καὶ τώρα ἡ ὑποκρισία τῶν ἰσχυρῶν κρύβει τὸν κυνικὸ ἀπανθρωπισμὸ τῆς κάτω ἀπὸ ἄλλα προσωπεῖα. Ὅμως ἡ ἀδικία δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ ἐπικρατήσῃ γιὰ πολὺ. Ἡ ἱστορία μαρτυρεῖ πὼς ἡ ὑποκρισία ἀργὰ ἢ γρήγορα ἀποκαλύπτεται καὶ εἶναι **«φοβερὸν τὸ ἐμπεσεῖν εἰς χεῖρας Θεοῦ ζῶντος»** (Εβρ. ι´ 31). Γι' αὐτὸ καὶ οἱ πιστοὶ ἐλπίζουν καὶ στὴν ἀπελπισία. Βλέπουν καθαρὰ πίσω ἀπὸ κάθε Γολγοθᾶ τὴν λαμπροφόρο Ἀνάστασι. Τὸν θρίαμβο τοῦ δικαίου. Καὶ προσεύχονται στὸν δικαιοκρίτη Κύριο μὲ τὸ **«ἔρχου ταχύ»**, γιὰ νὰ ἀποκυλισθεῖ ὁ **«λίθος τοῦ μνήματος»** ἀπὸ τὶς καταπιεσμένες καρδιές.

ΑΙΩΝΑΣ ΤΟΥ ΦΟΒΟΥ

Εὐστοχα χαρακτηρίστηκε ἡ ἐποχὴ μας, ὡς αἰώνας τοῦ φόβου. Ἕνας φόβος πολύμορφος ἀγκαλιάζει ὄλο τὸν κόσμο καὶ πιέζει τὶς καρδιές. Τὰ δάκρυα καὶ ὁ πόνος, γιὰ ἑκατομμύρια ἀθῶες ὑπάρξεις, ἔγιναν καθημερινὸς «ἄρτος ὀδύνης». Ἡ ἀστάθεια, ἡ ἀβεβαιότητα κατάντησαν τὸ σταθερὸ κλίμα τῆς ἀπρόβλεπτης ἐποχῆς μας. Καὶ ἡ ἀνασφάλεια, αὐτὴ κουράζει καὶ προκαλεῖ ἀνησυχία, ἀγχωτικές καταστάσεις. Τὸ ζοῦμε καθημερινὰ καὶ μὲ ἔνταση ἰδιαίτερα τὶς ἡμέρες αὐτές. Ἀπὸ ποῦ νὰ ἀρχίσει κανεὶς; Νὰ ἀναφερθοῦμε στὴν παγκόσμια ἐπιδημία τοῦ κορωνοϊοῦ; Στὰ κύματα τῶν μεταναστῶν, στὶς προκλητικὲς ἀπειλές τῆς Τουρκίας; Ὅλα αὐτὰ δὲν κάμπτουν τὴν ἐλληνικὴ ψυχὴ. Σφυρηλατοῦν τὸ ἀδούλωτο φρόνημα καὶ τὴν ἐνότητα τοῦ ἐλληνικοῦ λαοῦ. Ἡ συμπόνια καὶ ἡ πλούσια ἀγάπη κυριάρχησαν ἰδιαίτερα στὰ ἀκριτικὰ χωριὰ τῆς βόρειας Πατρίδας μας, ἀλλὰ καὶ σὲ ὅλες τὶς περιοχές τῆς δοκιμαζόμενης Ἑλλάδας. Τὸ σταθερὸ σημεῖο καὶ σήμερα γιὰ τὸν λαὸ μας, τὸν ἀδιάφθορο λαὸ, εἶναι ἓνα. Στηριχθεῖτε στὴν παρουσία τοῦ Θεοῦ. **«Ἐπὶ τῷ Κυρίῳ πέποιθα»** (Ψαλμὸς ι´ 1). Στήριγμα τῆς ζωῆς μου ἔχω τὸν παντοδύναμο Κύριο καὶ **«οὐ μὴ σαλευθῶ»**. Συγκινητικὴ εἶναι καὶ «ἡ ὁμάδα κρούσης» τοῦ Λευκοῦ Οἴκου γιὰ τὸν κορωνοϊό, μὲ ἐπικεφαλῆς τὸν ἀντιπρόεδρο Μάικ Πένς τὴν ὥρα που ὄλοι μαζί προσεύχονται εὐλαβικά. Ἀξιομίμητο παράδειγμα.

ΜΑΣ ΚΑΛΕΙ ΣΕ ΟΜΟΨΥΧΙΑ

Κανένας δὲν τὸ ἀμφισβητεῖ. Κρίσιμοι οἱ καιροὶ που διέρχεται ἡ Πατρίδα μας. Κίνδυνοι σοβαροί, θέτουν σὲ κίνδυνο ἀκόμα καὶ αὐτὴ τὴν ἐθνικὴ μας κυριαρχία. Πολλοὶ μιλοῦν γιὰ ἐπερχόμενα δεινά. Καὶ μεῖς συνειδητοποιοῦμε τὴν κρισιμότητα τῶν καιρῶν; Παραμερίζουμε γιὰ χάρη τοῦ κοινῶ καλοῦ φιλοδοξίες, κομματισμούς, προσωπικὲς ἐπιδιώξεις; Αἰρόμεθα στὸ ὕψος τῶν περιστάσεων; Κοινὸς τόπος. Τὸ ἔθνος μας μεγαλοῦργησε μὲ τὴ σύμπνοια, τὴν ὁμογνωμοσύνη, τὴν κοινὴ πορεία. Κινδύνευσε καὶ κινδυνεύει μὲ τὴν ὀξεία ἀντιπαράθεση καὶ τὴ διχόνοια. Ὁ λαὸς μας σὲ παράλληλες ἐποχές ἔχει ἐπιδείξει θαυμαστὴ ὠριμότητα. Ἡ Πατρίδα μας καλεῖ καὶ σήμερα σὲ ὁμοψυχία. Ὁ θεόπνευστος λόγος τοῦ Θεοῦ σαλπίζει: **«Σύμφυχοι, τὸ ἐν φρονοῦντες, μὴδὲν κατὰ ἐριθειάν ἢ κενοδοξίαν...»** (Φιλιπ. β´ 2). Νὰ εἴσατε μιὰ ψυχὴ καὶ μιὰ καρδιά, μὲ τὸ ἴδιο φρόνημα, χωρὶς φατριασμούς, ἀντιζηλίτες, ἰδιοτέλειες. Θὰ δώσουμε ὄλο τὸ «παρών»; Οἱ ἐχθροὶ μας χαίρονται στὶς διαμάχες μας. Ἐκεῖνο που ὑπολογίζουν εἶναι ἡ ἐνότητα μας. Μὴν περιμένουμε μόνο ἀπὸ τοὺς ἄλλους νὰ ἐνδιαφερθοῦν καὶ νὰ ὑπερασπισθοῦν τὰ δικάια μας, ὅταν ἐμεῖς τὰ ἀπεμπολοῦμε.

«ΚΑΜΠΑΝΑΚΙ» ΓΙΑ ΤΟ ΜΕΛΛΟΝ ΤΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ

Ἀβέβαιο εἶναι τὸ μέλλον τῶν παιδιῶν τοῦ πλανήτη, σύμφωνα μὲ κοινὴ ἔκθεση τοῦ Παγκόσμιου Ὄργανισμοῦ Ὑγείας (ΠΟΥ), τῆς UNICEF καὶ τοῦ ἐπιστημονικοῦ περιοδικοῦ Lancet. Οἱ εἰδήσεις ἀξιολογοῦν σὲ 180 χώρες τὴ δυνατότητα τῶν παιδιῶν νὰ ζήσουν μὲ εὐημερία, συνυπολογίζοντας διάφορους παράγοντες γιὰ τὴν ὑγεία, ἀλλὰ καὶ τὴν κλιματικὴ ἀλλαγὴ. Πρῶτη παγκοσμίως στὸν δείκτη εὐημερίας τῶν παιδιῶν (Global Child Flourishing Index) εἶναι ἡ Νορβηγία, ἐνῶ ἡ Ἑλλάδα βρίσκεται στὴν 31η θέση. Χωρὶς νὰ ἀγνοοῦμε τὴν κλιματικὴ ἀλλαγὴ μπορούμε νὰ λησμονοῦμε τὸ γεγονός, ὅτι ἑκατομμύρια ἀθῶα παιδιὰ σὲ ὀλόκληρο τὸν πλανήτη μας κακοποιοῦνται καὶ ἐξολοθρεύονται κάθε ἡμέρα; Ἡ ἀνθρώπινη θηριωδία ἐδῶ δὲν ἔχει ὅρια. Οἱ διατάξεις τοῦ Ὄργανισμοῦ Ἠνωμένων Ἐθνῶν που ἔχουν συμπεριληφθεῖ στὴ συνθήκη γιὰ τὰ Δικαιώματα τῶν Παιδιῶν καὶ προβλέπουν τὴν προστασία τους σὲ περιπτώσεις βίας, ἐνοπλων συγκρούσεων ἢ πολέμου, περιφρονοῦνται. Χαρακτηριστικὸ εἶναι, ὅτι στὶς πάνω ἀπὸ 150 ἐνοπλες συρράξεις που ἔχουν σημειωθεῖ στὶς τελευταῖες δεκαετίες, στὰ 20 ἑκατομμύρια ἀνθρώπων που ἔχασαν τὴ ζωὴ τους καὶ 60 ἑκατομμύρια ἀνθρώπων που τραυματίστηκαν, τὸ 80% ἦταν ἄμαχοι, κυρίως γυναῖκες καὶ παιδιὰ. Καὶ νὰ ἦταν μόνο αὐτὰ; Καὶ ὕστερα μιλάγαμε τὸ 2018 γιὰ ἔτος ἀφιερωμένο στὸ παιδὶ καὶ ἄλλα ἡχηρὰ παρόμοια!

ΚΩΔΙΚΟΣ:
01 1290

«ΖΩΗ»
Ἰετροκοσμάτους 189
114 72 ΑΘΗΝΑ